

Dziennik Urzędowy C 352 E

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 55

16 listopada 2012

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

III Akty przygotowawcze

RADA

2012/C 352 E/01	Stanowisko Rady (UE) nr 10/2012 w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1406/2002 ustanawiające Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa na Morzu	
	Przyjęte przez Radę w dniu 4 października 2012 r.....	1
2012/C 352 E/02	Stanowisko Rady (UE) nr 11/2012 w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego przepisy przejściowe w zakresie dwustronnych umów inwestycyjnych między państwami członkowskimi a państwami trzecimi	
	Przyjęte przez Radę w dniu 4 października 2012 r.....	23

III

(Akty przygotowawcze)

RADA

STANOWISKO RADY (UE) NR 10/2012 W PIERWSZYM CZYTANIU

w sprawie przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1406/2002 ustanawiające Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa na Morzu

Przyjęte przez Radę w dniu 4 października 2012 r.

(2012/C 352 E/01)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 100 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzeniem (WE) nr 1406/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾, przyjętym w odpowiedzi na wypadek zbiornikowca „Erika”, ustanowiono Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa na Morzu („Agencja”) w celu zapewnienia wysokiego, jednolitego i skutecznego poziomu bezpieczeństwa na morzu i zapobiegania zanieczyszczeniom powodowanym przez statki.

(2) Po katastrofie zbiornikowca „Prestige” w 2002 r. zmieniono rozporządzenie (WE) nr 1406/2002 w celu zwiększenia zadań Agencji w zakresie zwalczania zanieczyszczeń.

(3) Konieczne jest wyjaśnienie, jakie typy zanieczyszczeń mórz powinny zostać objęte celami rozporządzenia (WE) nr 1406/2002. Zanieczyszczenie mórz spowodowane instalacjami do wydobywania ropy naftowej i gazu należy zatem rozumieć jako zanieczyszczenie spowodowane ropą naftową lub jakimikolwiek substancjami innymi niż ropa naftowa, które po wprowadzeniu do środowiska morskiego prawdopodobnie spowodują zagrożenie dla zdrowia ludzkiego, zaszkodzą żywym zasobom i organizmom morskim, uszkodzą infrastrukturę lub przeszkodzą w innych zgodnych z prawem sposobach wykorzystywania morza, zgodnie z Protokołem z 2000 r. w sprawie gotowości do zwalczania zanieczyszczeń morza niebezpiecznymi i szkodliwymi substancjami oraz współpracy w tym zakresie.

(4) Działając zgodnie z art. 22 rozporządzenia (WE) nr 1406/2002, Rada Administracyjna Agencji („Rada Administracyjna”) zleciła w 2007 r. niezależną zewnętrzną ocenę wykonania tego rozporządzenia. Na podstawie tej oceny Rada Administracyjna wydała w czerwcu 2008 r. zalecenia dotyczące zmian w funkcjonowaniu Agencji, w obszarach jej kompetencji i w jej metodach pracy.

(5) Należy doprecyzować i zaktualizować niektóre przepisy rozporządzenia (WE) nr 1406/2002 na podstawie wniosków zawartych w zewnętrznej ocenie oraz zaleceń i wieloletniej strategii przyjętej przez Radę Administracyjną w marcu 2010 r. Agencja koncentruje się na swoich priorytetowych zadaniach dotyczących bezpieczeństwa morskiego, ale powinna też otrzymać pewne nowe zadania podstawowe i dodatkowe, odzwierciedlające rozwój polityki bezpieczeństwa morskiego na szczeblu unijnym i międzynarodowym. Zważywszy na ograniczenia budżetowe w Unii, należy podjąć znaczące

⁽¹⁾ Dz.U. C 107 z 6.4.2011, s. 68.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2011 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz stanowisko Rady w pierwszym czytaniu z dnia 4 października 2012 r. Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia

⁽³⁾ Dz.U. L 208 z 5.8.2002, s. 1.

- działania w zakresie przeglądu i reorganizacji zatrudnienia, aby zagwarantować efektywność kosztową i budżetową oraz aby uniknąć jakiegokolwiek powielania działań. Potrzeby kadrowe związane z nowymi zadaniami podstawowymi i dodatkowymi powinny co do zasady zostać zaspokojone dzięki dokonaniu przez Agencję wewnętrznych przesunięć. Jednocześnie Agencja powinna być w stosownych przypadkach finansowana z innych części budżetu Unii, w szczególności z instrumentu Europejskiej Polityki Sąsiedztwa. Wykonanie przez Agencję jakichkolwiek nowych zadań podstawowych i dodatkowych nastąpi w ramach obecnej perspektywy finansowej i budżetu Agencji, bez uszczerbku dla negocjacji i decyzji w sprawie przyszłych wieloletnich ram finansowych. Jako że niniejsze rozporządzenie nie jest decyzją w sprawie finansowania, władza budżetowa powinna decydować o zasobach na rzecz Agencji w ramach rocznej procedury budżetowej.
- (6) Zadania Agencji powinny być opisane jasno i precyzyjnie; należy również unikać wszelkiego powielania zadań.
- (7) Agencja pokazała, że pewne zadania można skuteczniej wykonać na szczeblu europejskim, co mogłoby – w określonych przypadkach – zapewnić państwom członkowskim oszczędności w ich budżetach krajowych i, na podstawie przedstawionych przykładów, stanowić prawdziwą europejską wartość dodaną.
- (8) Należy wyjaśnić niektóre przepisy dotyczące szczegółowych kwestii związanych z zarządzaniem Agencją. Biorąc pod uwagę szczególną odpowiedzialność Komisji za realizację polityk Unii przewidzianych w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Komisja powinna przekazać Agencji wytyczne strategiczne dotyczące wykonywania jej zadań przy jednoczesnym pełnym poszanowaniu statusu prawnego Agencji oraz niezależności jej dyrektora zarządzającego zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1406/2002.
- (9) Przy mianowaniu członków Rady Administracyjnej oraz wybieraniu jej przewodniczącego i wiceprzewodniczącego, a także mianowaniu kierowników departamentów, należy w pełni uwzględnić znaczenie zapewniania równowagi płci.
- (10) Wszelkie odniesienia do stosownych aktów prawnych Unii powinny być rozumiane jako odniesienia do aktów z dziedziny bezpieczeństwa morskiego, ochrony na morzu, zapobiegania zanieczyszczeniom powodowanym przez statki oraz reagowania na te zanieczyszczenia, a także na zanieczyszczenia morza spowodowane przez instalacje do wydobywania ropy naftowej i gazu.
- (11) Do celów niniejszego rozporządzenia termin „ochrona na morzu” należy rozumieć – zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 725/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie wzmocnienia ochrony statków i obiektów portowych⁽¹⁾ – jako połączenie środków zapobiegawczych mających na celu ochronę żeglugi morskiej i obiektów portowych przed niebezpieczeństwem zamierzonych aktów bezprawnych. Cel polegający na ochronie powinien zostać osiągnięty dzięki przyjęciu stosownych środków w dziedzinie polityki transportu morskiego bez uszczerbku dla przepisów państw członkowskich w dziedzinie bezpieczeństwa narodowego, obrony i bezpieczeństwa publicznego oraz przepisów dotyczących zwalczania przestępstw finansowych przeciwko państwu.
- (12) Agencja powinna działać w interesie Unii. Powinno to obejmować sytuację, gdy Agencji zleca się działanie poza terytorium państw członkowskich w zakresie jej kompetencji oraz świadczenie pomocy technicznej właściwym państwom trzecim, w celu promowania unijnej polityki bezpieczeństwa morskiego.
- (13) Agencja powinna udzielać wsparcia technicznego państwom członkowskim w celu ułatwienia zbudowania krajowych zdolności niezbędnych do wdrożenia unijnego dorobku prawnego.
- (14) Agencja powinna udzielać wsparcia operacyjnego państwom członkowskim i Komisji. Wsparcie to powinno dotyczyć takich usług jak: unijny system wymiany informacji morskiej (*SafeSeaNet*), europejski system satelitarnego monitorowania rozlewów ropy (*CleanSeaNet*), Centrum Danych systemu identyfikacji i śledzenia dalekiego zasięgu Unii Europejskiej (Centrum Danych LRIT UE) oraz bazę danych inspekcji europejskiego reżimu kontroli państwa portu (*Thetis*).
- (15) Należy wykorzystywać wiedzę fachową Agencji w zakresie transmisji danych elektronicznych oraz systemów wymiany informacji morskich, aby upraszczać formalności sprawozdawcze w przypadku statków z myślą o wyeliminowaniu barier w transporcie morskim, a także o utworzeniu europejskiego obszaru transportu morskiego bez barier. W szczególności Agencja powinna wspierać państwa członkowskie we wdrażaniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/65/UE z dnia 20 października 2010 r. w sprawie formalności sprawozdawczych dla statków wchodzących do lub wychodzących z portów państw członkowskich⁽²⁾.
- (16) Agencja powinna zwiększyć swoje wsparcie dla Komisji w zakresie działań badawczych związanych z obszarami jej kompetencji. Należy jednak unikać powielania prac realizowanych w oparciu o istniejące unijne ramy badawcze. W szczególności nie należy powierzać Agencji zarządzania projektami badawczymi.
- (17) Wobec opracowywania nowych innowacyjnych zastosowań i usług oraz ulepszenia już istniejących zastosowań i usług oraz z myślą o realizacji europejskiego obszaru transportu morskiego bez barier Agencja powinna w pełni wykorzystać możliwości, jakie oferują europejskie programy nawigacji satelitarnej (EGNOS i Galileo) oraz program globalnego monitoringu środowiska i bezpieczeństwa (GMES).

⁽¹⁾ Dz.U. L 129 z 29.4.2004, s. 6.

⁽²⁾ Dz.U. L 283 z 29.10.2010, s. 1.

- (18) Po wygaśnięciu unijnych ram współpracy w dziedzinie przypadkowych lub umyślnych zanieczyszczeń mórz, ustanowionych decyzją nr 2850/2000/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾, Agencja powinna kontynuować realizację niektórych działań wykonywanych wcześniej w tych ramach, wykorzystując w szczególności wiedzę fachową doradczej grupy technicznej ds. gotowości do zwalczania zanieczyszczeń morza oraz do reagowania w przypadku tego zanieczyszczenia. Działalność Agencji w tej dziedzinie nie powinna zwalniać państw nadbrzeżnych z odpowiedzialności za posiadanie odpowiednich funkcjonujących mechanizmów reagowania na zanieczyszczenia i nie powinna naruszać istniejących uzgodnień o współpracy między państwami członkowskimi lub grupami państw członkowskich.
- (19) Na wniosek Agencja dostarcza państwom członkowskim – za pośrednictwem *CleanSeaNet* – szczegółowych informacji o ewentualnych przypadkach zanieczyszczeń powodowanych przez statki, aby umożliwić im wypełnianie ich obowiązków wynikających z dyrektywy 2005/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie zanieczyszczeń pochodzących ze statków oraz wprowadzenia sankcji, w tym sankcji karnych, za przestępstwa związane z zanieczyszczeniami⁽²⁾. Jednak pomimo ryzyka, że takie zanieczyszczenia mogą znaleźć się w wodach terytorialnych innego państwa, istnieją znaczne różnice w zakresie skuteczności mechanizmów egzekwowania. W kolejnym sprawozdaniu na mocy art. 12 tej dyrektywy Komisja powinna zatem przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie informacje o skuteczności i spójności egzekwowania tej dyrektywy oraz inne stosowne informacje o jej stosowaniu.
- (20) Wnioski poszkodowanych państw dotyczące zastosowania przez Agencję działań zmierzających do zwalczania zanieczyszczenia powinny być przekazywane poprzez unijny mechanizm ochrony ludności ustanowiony decyzją Rady 2007/779/WE, Euratom⁽³⁾. Jednak Komisja może uznać, że w przypadkach innych niż złożenie wniosku o zastosowanie dyżurnych statków i sprzętu do zwalczania zanieczyszczeń, bardziej odpowiednie mogą być alternatywne środki komunikacji z wykorzystaniem zaawansowanych technologii informacyjnych i może w związku z tym poinformować o tym państwo członkowskie występujące z wnioskiem.
- (21) Ostatnie wydarzenia uwypukliły zagrożenia dla transportu morskiego i środowiska morskiego związane z poszukiwaniem złóż podmorskich i produkcją ropy naftowej i gazu. Zdolność Agencji do reagowania na zanieczyszczenie ropą naftową i jej wiedza fachowa z zakresu zanieczyszczeń substancjami niebezpiecznymi i szkodliwymi powinny być wykorzystywane w sytuacjach zanieczyszczeń wynikających z takich działań, na wniosek poszkodowanego państwa.
- (22) W szczególności *CleanSeaNet*, obecnie wykorzystywany do dokumentowania wycieków ropy naftowej ze statków, powinien być również wykorzystywany przez Agencję do wykrywania wycieków ropy, do których dochodzi podczas poszukiwania złóż podmorskich oraz produkcji ropy i gazu, a także do zgłaszania takich przypadków, bez jakiegokolwiek szkody dla usług świadczonych na rzecz transportu morskiego.
- (23) Agencja dysponuje utrwaloną i uznaną cenną wiedzą fachową oraz narzędziami w dziedzinie bezpieczeństwa morskiego, ochrony na morzu, zapobiegania zanieczyszczeniom powodowanym przez statki oraz reagowania na te zanieczyszczenia. Ta wiedza fachowa i te narzędzia mogą być przydatne w innych działaniach Unii związanych z unijną polityką transportu morskiego. Agencja powinna zatem udzielać wsparcia Komisji i państwom członkowskim na ich wnioski w przygotowywaniu i realizacji takich działań unijnych, pod warunkiem że Rada Administracyjna wyrazi na to zgodę w kontekście rocznego programu prac Agencji. Tego rodzaju wsparcie powinno podlegać szczegółowej analizie kosztów i korzyści oraz nie powinno negatywnie wpływać na zadania podstawowe Agencji.
- (24) Poprzez świadczenie pomocy technicznej Agencja przyczynia się również do rozwoju transportu morskiego bardziej przyjaznego środowisku.
- (25) Jeżeli chodzi o towarzystwa klasyfikacyjne, większość z nich zajmuje się zarówno statkami morskimi, jak i statkami żeglugi śródlądowej. Na podstawie swojego doświadczenia związanego z towarzystwami klasyfikacyjnymi zajmującymi się statkami morskimi Agencja mogłaby przekazywać Komisji odpowiednie informacje dotyczące towarzystw klasyfikacyjnych zajmujących się statkami żeglugi śródlądowej i w ten sposób umożliwić poprawę efektywności.
- (26) Jeżeli chodzi o wzajemne połączenia między systemami informacyjnymi w zakresie transportu, Agencja powinna wspierać Komisję i państwa członkowskie badając, wraz z właściwymi organami zajmującymi się systemem usług informacji rzecznej, możliwości wymiany informacji między takimi systemami.
- (27) Bez uszczerbku dla zakresu odpowiedzialności właściwych organów, Agencja powinna wspierać Komisję i państwa członkowskie w przygotowywaniu i wdrażaniu planowanej inicjatywy *e-Maritime*, której celem jest zwiększenie efektywności europejskiego sektora transportu morskiego dzięki ułatwieniu stosowania zaawansowanych technologii informacyjnych.
- (28) Aby osiągnąć jednolity rynek i europejski obszar transportu morskiego bez barier, należy zmniejszyć administracyjne obciążenia żeglugi, ułatwiając między innymi żeglugę morską bliskiego zasięgu. W tym kontekście koncepcja „niebieskiego pasa” i inicjatywa *e-Maritime* mogłyby ewentualnie być stosowane jako środki zmniejszenia formalności sprawozdawczych w przypadku statków handlowych przy wchodzeniu do portów państw członkowskich i przy wychodzeniu z tych portów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 332 z 28.12.2000, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 11.

⁽³⁾ Dz.U. L 314 z 1.12.2007, s. 9.

- (29) Należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz w celu przestrzegania zasady równowagi instytucjonalnej nie można powierzyć agencji uprawnienia do przyjmowania decyzji o zasięgu ogólnym.
- (30) Bez uszczerbku dla celów i zadań określonych w rozporządzeniu (WE) nr 1406/2002 Komisja powinna przygotować i przedstawić, w ciągu jednego roku od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, w ścisłej współpracy z odpowiednimi zainteresowanymi podmiotami studium wykonalności z myślą o ocenie i wskazaniu możliwości zwiększenia koordynacji i współpracy w przypadku różnych działań straży wybrzeża. Studium to powinno uwzględniać istniejące ramy prawne i właściwe zalecenia odpowiednich forów unijnych, a także obecny status wspólnego mechanizmu wymiany informacji (CISE) oraz powinno być w pełni zgodne z zasadami pomocniczości i proporcjonalności, w jasny sposób przedstawiając Parlamentowi Europejskiemu i Radzie koszty i korzyści.
- (31) Przyciągnięcie dobrze wyszkolonych europejskich marynarzy jest istotne dla konkurencyjności unijnych klastrów morskich. Z tego względu, w świetle obecnego i przyszłego zapotrzebowania w Unii na wysoko wykwalifikowanych marynarzy, Agencja powinna, w stosownych przypadkach, wspierać państwa członkowskie i Komisję w promowaniu szkolenia morskiego, ułatwiając dobrowolną wymianę najlepszych praktyk oraz dostarczając informacje na temat unijnych programów wymiany dotyczących szkolenia morskiego. Mogłoby to obejmować wspieranie właściwych zainteresowanych podmiotów europejskich w dobrowolnym dążeniu do doskonałości w zakresie morskiej edukacji i szkoleń, z pełnym poszanowaniem zakresu odpowiedzialności państw członkowskich za treść i organizację szkoleń morskich.
- (32) Aby przeciwdziałać rosnącemu ryzyku piractwa, Agencja powinna nadal, w stosownych przypadkach, przedstawiać właściwym organom krajowym i innym stosownym podmiotom, w tym takim operacjom jak operacja sił morskich UE Atalanta szczegółowe informacje o pozycji statków pływających pod banderą państw członkowskich oraz przepływających przez obszary, które sklasyfikowano jako bardzo niebezpieczne. Ponadto Agencja ma do swojej dyspozycji środki, które mogłyby być przydatne, szczególnie w kontekście rozwoju CISE. Agencja powinna zatem zapewniać, na wniosek, właściwym organom krajowym i instytucjom unijnym – takim jak Frontex czy Europol – odpowiednie informacje o pozycji statków i dane z obserwacji Ziemi, aby ułatwić im stosowanie środków zapobiegawczych przeciwko umyślnym aktom bezprawnym w rozumieniu właściwego prawa Unii, bez uszczerbku dla praw i zobowiązań państw członkowskich oraz zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym i unijnym, w szczególności tym dotyczącym podmiotów wnioskujących o dane. Dostarczanie danych z systemu identyfikacji i śledzenia statków dalekiego zasięgu (LRIT) powinno odbywać się za zgodą danego państwa bandery zgodnie z procedurami, które ustanowi Rada Administracyjna.
- (33) Publikując informacje zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/16/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie kontroli przeprowadzanej przez państwo portu⁽¹⁾, Komisja i Agencja w celu zachowania spójności powinny korzystać z wiedzy fachowej i doświadczenia zdobytego w ramach memorandum paryskiego w sprawie kontroli przeprowadzanej przez państwo portu („memorandum paryskie”).
- (34) Wsparcie udzielane przez Agencję państwom członkowskim i Komisji w odniesieniu do odnośnych prac prowadzonych przez organizacje międzynarodowe i regionalne nie powinno naruszać stosunków między tymi organizacjami a państwami członkowskimi, wynikających z udziału państw członkowskich w tych organizacjach.
- (35) Unia przystąpiła do niżej wymienionych instrumentów, ustanawiających organizacje regionalne, których działania wchodzą także w zakres celów Agencji: Konwencja o ochronie środowiska morskiego obszaru Morza Bałtyckiego (konwencja helsińska zmieniona w 1992 roku)⁽²⁾; Konwencja o ochronie środowiska morskiego i regionu przybrzeżnego Morza Śródziemnego (konwencja barcelońska)⁽³⁾, zmiana do niej z 1995 roku⁽⁴⁾ i protokoły do niej; Umowa dotycząca współpracy w dziedzinie postępowania w przypadkach zanieczyszczenia Morza Północnego olejami i innymi substancjami niebezpiecznymi (umowa z Bonn)⁽⁵⁾; Konwencja o ochronie środowiska morskiego obszaru północno-wschodniego Atlantyku (konwencja OSPAR)⁽⁶⁾; Umowa o współpracy w sprawie ochrony wybrzeży i wód Północno-Wschodniego Atlantyku przed zanieczyszczeniem, podpisana w dniu 17 października 1990 r. (umowa lizbońska)⁽⁷⁾ i protokół dodatkowy do niej, podpisany w dniu 20 maja 2008 r., który jeszcze nie wszedł w życie⁽⁸⁾. Unia negocjuje także przystąpienie do Konwencji o ochronie Morza Czarnego przeciw zanieczyszczeniom podpisanej w kwietniu 1992 r. (konwencja bukaresztańska). Agencja powinna zatem udzielać wsparcia technicznego państwom członkowskim i Komisji, tak by umożliwić im udział w pracach tych organizacji regionalnych.

(1) Dz.U. L 131 z 28.5.2009, s. 57.

(2) Decyzja Rady 94/157/WE (Dz.U. L 73 z 16.3.1994, s. 19).

(3) Decyzja Rady 77/585/EWG (Dz.U. L 240 z 19.9.1977, s. 1).

(4) Decyzja Rady 1999/802/WE (Dz.U. L 322 z 14.12.1999, s. 32).

(5) Decyzja Rady 84/358/EWG (Dz.U. L 188 z 16.7.1984, s. 7.)

(6) Decyzja Rady 98/249/WE (Dz.U. L 104 z 3.4.1998, s. 1).

(7) Decyzja Rady 93/550/EWG (Dz.U. L 267 z 28.10.1993, s. 20).

(8) Decyzja Rady 2010/655/UE (Dz.U. L 285 z 30.10.2010, s. 1).

- (36) Oprócz wspomnianych organizacji regionalnych istnieje wiele innych regionalnych, podregionalnych i dwustronnych ustaleń o koordynacji i współpracy, które również dotyczą reagowania na zanieczyszczenia. Udzielając państwom trzecim dzielącym regionalny akwen morski z Unią wsparcia w zakresie reagowania na zanieczyszczenia, Agencja powinna uwzględnić te ustalenia.
- (37) Unia dzieli z państwami sąsiednimi regionalne akweny morskie Morza Śródziemnego, Morza Czarnego i Morza Bałtyckiego. Na wniosek Komisji Agencja powinna udzielać tym państwom wsparcia w zakresie reagowania na zanieczyszczenia.
- (38) Aby maksymalnie zwiększyć skuteczność, Agencja powinna jak najściślej współpracować w ramach memorandum paryskiego. Komisja i państwa członkowskie powinny nadal analizować wszelkie możliwości dalszej poprawy efektywności, co można poddać pod rozważenie w ramach memorandum paryskiego.
- (39) Aby zapewnić prawidłowe praktyczne wdrażanie wiążących aktów prawnych Unii z dziedziny bezpieczeństwa morskiego oraz zapobiegania zanieczyszczeniom powodowanym przez statki, Agencja powinna wspomagać Komisję, przeprowadzając wizyty w państwach członkowskich. Takie wizyty w organach administracji krajowej powinny umożliwiać Agencji zgromadzenie wszystkich niezbędnych informacji w celu przedstawienia Komisji kompleksowego sprawozdania do dalszej oceny. Wizyty powinny odbywać się zgodnie z zasadami, o których mowa w art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, i należy je przeprowadzać tak, by zminimalizować obciążenia administracyjne dla organów krajowej administracji morskiej. Ponadto wizyty te powinny przebiegać zgodnie z określoną procedurą obejmującą standardową metodologię przyjętą przez Radę Administracyjną.
- (40) Agencja powinna wspomagać Komisję, dokonując inspekcji za pośrednictwem uznanych organizacji zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 391/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach⁽¹⁾. Inspekcje te mogą również odbywać się w państwach trzecich. Komisja i Agencja powinny zapewniać należyte informowanie zainteresowanych państw członkowskich. Agencja powinna również wykonywać delegowane jej przez Komisję zadania związane z inspekcją w odniesieniu do szkoleń i certyfikacji marynarzy w państwach trzecich zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/106/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie minimalnego poziomu wyszkolenia marynarzy⁽²⁾. Rozporządzenie (WE) nr 1406/2002 nie powinno obejmować swoim zakresem szczegółów dotyczących wsparcia technicznego udzielanego przez Agencję Komisji w prowadzeniu inspekcji w zakresie ochrony na morzu zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 324/2008 z dnia 9 kwietnia 2008 r. ustanawiającym uaktualnione procedury prowadzenia inspekcji Komisji w zakresie bezpieczeństwa morskiego⁽³⁾.
- (41) Aby zapewnić spójność z celami polityki i strukturą instytucjonalną Unii, a także z mającymi zastosowanie procedurami administracyjnymi i finansowymi, Komisja powinna wydać formalną poradę w formie pisemnej opinii dotyczącej projektu wieloletniej strategii Agencji i projektu rocznych programów pracy, które Rada Administracyjna powinna wziąć pod uwagę przed przyjęciem tych dokumentów.
- (42) Aby zapewnić uczciwą i przejrzystą procedurę mianowania dyrektora zarządzającego, procedura wyboru, którą należy stosować, powinna być zgodna z wytycznymi Komisji dotyczącymi wyboru i mianowania dyrektorów agencji Unii. Wytyczne te przewidują, że o te stanowiska mogą ubiegać się obywatele jakiegokolwiek państwa członkowskiego.
- Z tych samych przyczyn w Komitecie Preselekcyjnym Radę Administracyjną powinien reprezentować jej członek w roli obserwatora. W trakcie kolejnych etapów procedury wyboru obserwatorowi należy przekazywać stosowne informacje.
- W momencie podjęcia przez Radę Administracyjną decyzji o mianowaniu jej członkowie powinni móc zwrócić się do Komisji z pytaniami dotyczącymi procedury wyboru. Ponadto Rada Administracyjna powinna mieć możliwość przeprowadzenia rozmowy ze wstępnie wybranymi kandydatami, zgodnie ze standardową praktyką.
- Na wszystkich etapach procedury wyboru i mianowania na stanowisko dyrektora zarządzającego Agencji wszystkie zainteresowane strony powinny zapewniać, aby dane osobowe kandydatów były przetwarzane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych⁽⁴⁾.
- (43) Agencja jest finansowana głównie poprzez wkład pochodzący z Unii, lecz ma także dochody z opłat i należności związanych z jej usługami. Te opłaty i należności dotyczą w szczególności funkcjonowania Centrum Danych LRIT UE i są nakładane zgodnie z rezolucją Rady przyjętą w dniach 1 i 2 października 2007 r. i w dniu 9 grudnia 2008 r. dotyczącą utworzenia Centrum Danych LRIT UE, a w szczególności zgodnie z przepisami dotyczącymi finansowania sprawozdań LRIT.

⁽¹⁾ Dz.U. L 131 z 28.5.2009, s. 11.

⁽²⁾ Dz.U. L 323 z 3.12.2008, s. 33.

⁽³⁾ Dz.U. L 98 z 10.4.2008, s. 5.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

- (44) W ramach sprawozdania z postępów prac, przewidzianego w rozporządzeniu (WE) nr 1406/2002, Komisja powinna przeanalizować również ewentualny wkład Agencji we wdrożenie przyszłego aktu ustawodawczego dotyczącego bezpieczeństwa działalności związanej z rozpoznaniem i poszukiwaniem złóż podmorskich oraz produkcją ropy naftowej i gazu, który jest obecnie analizowany przez Parlament Europejski i Radę, w odniesieniu do zapobiegania zanieczyszczeniom pochodzącym z instalacji do wydobywania ropy naftowej i gazu na morzu, z uwzględnieniem utrwalonej i uznanej wiedzy fachowej Agencji oraz stosowanych przez nią narzędzi.
- (45) Działania Agencji powinny, w stosownych przypadkach, przyczynić się również do ustanowienia prawdziwego europejskiego obszaru transportu morskiego bez barier.
- (46) Należy uwzględnić rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾, a w szczególności jego art. 185.
- (47) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1406/2002,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zmiany w rozporządzeniu (WE) nr 1406/2002

W rozporządzeniu (WE) nr 1406/2002 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 1–3 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 1

Cele

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa na Morzu (»Agencję«), aby zapewnić wysoki, jednolity i skuteczny poziom bezpieczeństwa morskiego, ochrony na morzu, zapobiegania zanieczyszczeniom powodowanym przez statki i reagowania na nie, jak również reagowania na zanieczyszczenia morza spowodowane przez instalacje do wydobywania ropy naftowej i gazu.

2. W tym celu Agencja współpracuje z państwami członkowskimi i z Komisją oraz zapewnia im pomoc techniczną, operacyjną i naukową w dziedzinach, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w granicach zadań podstawowych określonych w art. 2 oraz, w stosownych przypadkach, zadań dodatkowych określonych w art. 2a, w szczególności aby wspomóc państwa członkowskie i Komisję we właściwym stosowaniu odnośnych aktów prawnych Unii. W odniesieniu do reagowania na zanieczyszczenia, Agencja świadczy pomoc operacyjną wyłącznie na wniosek poszkodowanego państwa lub poszkodowanych państw.

3. Świadcząc pomoc, o której mowa w ust. 2, Agencja przyczynia się, w stosownych przypadkach, do ogólnej skuteczności ruchu morskiego i transportu morskiego, jak określono w niniejszym rozporządzeniu, tak aby ułatwić

ustanowienie europejskiego obszaru transportu morskiego bez barier.

Artykuł 2

Zadania podstawowe Agencji

1. Aby zapewnić właściwą realizację celów określonych w art. 1, Agencja wykonuje zadania podstawowe wymienione w niniejszym artykule.

2. Agencja wspomaga Komisję:

a) w pracach przygotowawczych na potrzeby uaktualniania i tworzenia stosownych aktów prawnych Unii, w szczególności zgodnie z rozwojem ustawodawstwa międzynarodowego;

b) w skutecznym wykonywaniu stosownych wiążących aktów prawnych Unii, w szczególności przez przeprowadzanie wizyt i inspekcji, o których mowa w art. 3 niniejszego rozporządzenia, oraz poprzez zapewnienie Komisji pomocy technicznej w zakresie wykonywania zadań powierzonych jej zgodnie z art. 9 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 725/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie podniesienia ochrony statków i obiektów portowych (1*) W związku z tym może przedstawiać Komisji sugestie dotyczące wszelkich ewentualnych ulepszeń tych wiążących aktów prawnych;

c) w analizie realizowanych i zakończonych projektów badawczych istotnych dla celów Agencji; może to obejmować określanie ewentualnych działań następczych wynikających z konkretnych projektów badawczych;

d) w wykonywaniu wszelkich innych zadań powierzonych Komisji w aktach ustawodawczych Unii dotyczących celów Agencji.

3. Agencja współdziała z państwami członkowskimi w celu:

a) organizowania, w stosownych przypadkach, odpowiednich działań szkoleniowych leżących w zakresie odpowiedzialności państw członkowskich;

b) opracowywania rozwiązań technicznych, w tym zapewniania odpowiednich usług operacyjnych, oraz świadczenia pomocy technicznej, tak by stworzyć potencjał krajowy niezbędny do wykonywania odnośnych aktów prawnych Unii;

c) przekazania, na wniosek państwa członkowskiego, odpowiednich informacji wynikających z inspekcji, o których mowa w art. 3, w celu wspierania monitorowania uznanych organizacji, które wykonują zadania związane z certyfikacją w imieniu państw członkowskich zgodnie z art. 9 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/15/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach oraz odpowiednich działań administracji morskich (2*), bez uszczerbku dla praw i obowiązków państwa bandery;

⁽¹⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

d) wspierania dodatkowymi środkami, w sposób efektywny pod względem kosztów, reagowania na zanieczyszczenia w razie zanieczyszczenia spowodowanego przez statki oraz na zanieczyszczenia morza spowodowane przez instalacje do wydobywania ropy naftowej i gazu, gdy odpowiedni wniosek zostanie przedstawiony przez poszkodowane państwo członkowskie, pod którego kierownictwem prowadzone są działania mające na celu usunięcie zanieczyszczeń, bez uszczerbku dla odpowiedzialności państw nadbrzeżnych w zakresie funkcjonujących w nich właściwych mechanizmów reagowania na zanieczyszczenia oraz z poszanowaniem istniejących zasad współpracy pomiędzy państwami członkowskimi w tej dziedzinie. W stosownych przypadkach wnioski dotyczące przeprowadzenia działań zmierzających do zwalczania zanieczyszczenia są składane za pośrednictwem unijnego mechanizmu ochrony ludności ustanowionego decyzją Rady 2007/779/WE, Euratom (3*).

4. Agencja ułatwia współpracę między państwami członkowskimi a Komisją:

a) w obszarze monitorowania ruchu, objętym dyrektywą 2002/59/WE, Agencja promuje w szczególności współpracę między państwami nadbrzeżnymi w odnośnych rejonach żeglugi, jak również opracowuje i obsługuje Centrum Danych systemu identyfikacji i śledzenia statków dalekiego zasięgu Unii Europejskiej oraz system wymiany informacji morskich (*SafeSeaNet*), o którym mowa w art. 6b oraz 22a tej dyrektywy, jak również międzynarodowy system wymiany danych z systemu identyfikacji i śledzenia statków dalekiego zasięgu, zgodnie z zobowiązaniem podjętym na forum Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO);

b) zapewniając, na wniosek i bez uszczerbku dla przepisów prawa krajowego i unijnego, właściwym organom krajowym i instytucjom unijnym w zakresie ich kompetencji odpowiednie informacje o pozycji statków i dane z obserwacji Ziemi, by ułatwić im stosowanie środków przeciwko piractwu i umyślnym aktom bezprawnym, zgodnie z mającym zastosowanie prawem Unii lub na mocy uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym instrumentów prawnych w obszarze transportu morskiego, z zastrzeżeniem mających zastosowanie zasad ochrony danych i zgodnie z procedurami administracyjnymi, które mają zostać ustanowione przez, w stosownych przypadkach, Radę Administracyjną lub grupę sterującą wysokiego szczebla ustanowioną na mocy dyrektywy 2002/59/WE. Dostarczanie danych systemu identyfikacji i śledzenia statków dalekiego zasięgu odbywa się za zgodą danego państwa bandery;

c) w zakresie dochodzenia w sprawach wypadków i incydentów morskich zgodnie z dyrektywą 2009/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. ustanawiającą podstawowe zasady regulujące dochodzenia w sprawach wypadków w sektorze transportu morskiego (4*), Agencja, na wniosek odnośnych państw członkowskich i przy założeniu braku konfliktu interesów, udziela wsparcia operacyjnego tym państwom członkowskim w zakresie dochodzeń dotyczących poważnych lub bardzo poważnych wypadków

oraz dokonuje analizy sprawozdań z dochodzeń w sprawie bezpieczeństwa, aby określić wartość dodaną na poziomie Unii w zakresie wszelkich nabywanych doświadczeń. Na podstawie danych przekazywanych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 17 tej dyrektywy Agencja opracowuje roczny przegląd wypadków i incydentów morskich;

d) dostarczając Komisji i państwom członkowskim obiektywne, wiarygodne i porównywalne statystyki, informacje oraz dane, aby umożliwić Komisji i państwom członkowskim podejmowanie niezbędnych kroków w celu poprawy ich działań oraz oceny skuteczności i efektywności kosztowej istniejących środków. Tego rodzaju zadania obejmują zbieranie, zapisywanie i ocenę danych technicznych, systematyczne wykorzystywanie istniejących baz danych, łącznie z ich wymianą, oraz, w stosownych przypadkach, tworzenie dodatkowych baz danych. Na podstawie zebranych danych Agencja wspomaga Komisję w publikowaniu informacji dotyczących statków zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/16/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie kontroli przeprowadzanej przez państwo portu (5*);

e) zbierając i analizując dane dotyczące marynarzy, które zostały dostarczone i wykorzystane zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/106/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie minimalnego poziomu wykształcenia marynarzy (6*);

f) poprawiając identyfikację i ściganie statków dokonujących nielegalnych zrzutów zgodnie z dyrektywą 2005/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie zanieczyszczenia pochodzącego ze statków oraz wprowadzenia sankcji w przypadku naruszenia prawa (7*);

g) w odniesieniu do zanieczyszczenia morza ropą naftową spowodowane przez instalacje do wydobywania ropy naftowej i gazu, stosując europejski system satelitarnego monitorowania rozlewów ropy (*CleanSeaNet*) do monitorowania zakresu i wpływu na środowisko tego rodzaju zanieczyszczenia;

h) zapewniając pomoc techniczną niezbędną państwom członkowskim i Komisji do dokonania wkładu w odpowiednie prace organów technicznych IMO, Międzynarodowej Organizacji Pracy – w zakresie żeglugi, oraz memorandum paryskiego w sprawie kontroli państwa portu (»memorandum paryskie») oraz odpowiednich organizacji regionalnych, do których Unia przystąpiła, w sprawach wchodzących w zakres kompetencji Unii;

i) w odniesieniu do wdrażania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/65/UE z dnia 20 października 2010 r. w sprawie formalności sprawozdawczych dla statków wchodzących do lub wychodzących z portów państw członkowskich (8*), w szczególności poprzez ułatwianie elektronicznej transmisji danych poprzez *SafeSeaNet* i wspieranie rozwoju jednego punktu kontaktowego.

5. Agencja może, na wniosek Komisji, zapewniać pomoc techniczną, w tym organizację odpowiednich działań szkoleniowych, w zakresie odnośnych aktów prawnych UE, skierowaną do państw ubiegających się o przystąpienie do Unii oraz, w stosownych przypadkach, do krajów partnerskich objętych europejską polityką sąsiedztwa oraz krajów, które przystąpiły do memorandum paryskiego.

Agencja może również świadczyć pomoc w razie zanieczyszczenia spowodowanego przez statki oraz zanieczyszczenia morza spowodowanego przez instalacje do wydobywania ropy naftowej i gazu, w wyniku którego uszkodzone są państwa trzecie dzielące regionalny basen morski z Unią, zgodnie z unijnym mechanizmem ochrony ludności ustanowionym decyzją 2007/779/WE, Euratom, na warunkach analogicznych do warunków mających zastosowanie do państw członkowskich, o których mowa w ust. 3 lit. d) niniejszego artykułu. Zadania te są koordynowane z istniejącymi regionalnymi ustaleniami w zakresie współpracy związanymi z zanieczyszczeniem morza.

Artykuł 2a

Zadania dodatkowe Agencji

1. Bez uszczerbku dla zadań głównych, o których mowa w art. 2, Agencja wspomaga Komisję i państwa członkowskie, w stosownych przypadkach, w opracowywaniu i wdrażaniu działań Unii określonych w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu, związanych z celami Agencji, w zakresie, w jakim Agencja dysponuje utrwaloną i uznaną wiedzą fachową oraz narzędziami. Zadania dodatkowe określone w niniejszym artykule:

- a) tworzą rzeczystwą wartość dodaną;
- b) pozwalają uniknąć powielania podejmowanych wysiłków;
- c) leżą w interesie unijnej polityki dotyczącej transportu morskiego;
- d) nie szkodzą zadaniom podstawowym Agencji oraz
- e) nie naruszają praw i obowiązków państw członkowskich, zwłaszcza jako państw bandery, państw portu i państw nadbrzeżnych.

2. Agencja wspomaga Komisję:

- a) w kontekście wdrażania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE (dyrektywa w sprawie strategii morskiej) (9*), uczestnicząc w realizacji celu w zakresie osiągnięcia dobrego stanu środowiska wód morskich wraz z kwestiami związanymi z żeglugą i przy wykorzystaniu wyników uzyskanych przy pomocy istniejących narzędzi, takich jak *SafeSeaNet* oraz *CleanSeaNet*;
- b) zapewniając pomoc techniczną w związku z emisjami gazów cieplarnianych ze statków, w szczególności w następstwie obecnego rozwoju sytuacji międzynarodowej;
- c) jeśli chodzi o program globalnego monitoringu środowiska i bezpieczeństwa (GMES), w propagowaniu korzystania z danych i usług GMES do celów morskich, w ramach zarządzania GMES;

- d) w rozwijaniu wspólnego mechanizmu wymiany informacji dla obszarów morskich UE;
- e) w odniesieniu do ruchomych instalacji do wydobywania ropy naftowej i gazu na morzu, w analizowaniu wymogów IMO i w gromadzeniu podstawowych informacji dotyczących potencjalnych zagrożeń dla transportu morskiego i środowiska morskiego;
- f) dostarczając odpowiednie informacje w odniesieniu do towarzystw klasyfikacyjnych dla statków żeglugi śródlądowej zgodnie z dyrektywą 2006/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiającą wymagania techniczne dla statków żeglugi śródlądowej (10*). Informacje te są również zamieszczone w sprawozdaniach, o których mowa w art. 3 ust. 4 i 5 niniejszego rozporządzenia.

3. Agencja wspomaga Komisję i państwa członkowskie:

- a) w analizowaniu wykonalności i we wdrażaniu polityk i projektów wspierających ustanawianie europejskiego obszaru transportu morskiego bez barier, takiego jak koncepcja „niebieskiego pasa” i inicjatywa *e-Maritime*, a także autostrady morskie. Odbywa się to w szczególności poprzez przeanalizowanie dodatkowych funkcji *SafeSeaNet*, bez uszczerbku dla roli grupy sterującej wysokiego szczebla ustanowionej na mocy dyrektywy 2002/59/WE;
- b) badając, wraz z właściwymi organami zajmującymi się systemem usług informacji rzecznej, możliwość wymiany informacji między tym systemem a systemami informacyjnymi w zakresie transportu morskiego na podstawie sprawozdania, o którym mowa w art. 15 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/65/UE.
- c) ułatwiając dobrowolną wymianę najlepszych praktyk dotyczących szkoleń i edukacji morskiej w Unii oraz zapewniając informacje na temat unijnych programów wymiany w zakresie szkoleń morskich, z pełnym poszanowaniem art. 166 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).

Artykuł 3

Wizyty w państwach członkowskich i inspekcje

1. W celu realizacji zadań powierzonych Agencji oraz pomocy Komisji w wypełnieniu jej obowiązków wynikających z TFUE, w szczególności w ocenie skuteczności wykonania odnośnego prawa unijnego, Agencja odbywa wizyty w państwach członkowskich zgodnie z metodologią określoną przez Radę Administracyjną.

2. Agencja z odpowiednim wyprzedzeniem informuje odnośne państwo członkowskie o planowanej wizycie, nazwiskach upoważnionych urzędników oraz o dacie rozpoczęcia wizyty i oczekiwanym czasie jej trwania. Urzędnicy Agencji delegowani do odbycia tych wizyt dokonują tego na podstawie przedstawionej pisemnej decyzji dyrektora zarządzającego Agencji, wyszczególniającej przeznaczenie i cele misji.

3. Agencja przeprowadza inspekcje w imieniu Komisji, zgodnie z wymogami wiążących aktów prawnych Unii, dotyczące organizacji uznanych przez Unię, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 391/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach (11*), oraz dotyczące szkoleń i certyfikacji marynarzy w państwach trzecich, zgodnie z dyrektywą 2008/106/WE.

4. Na zakończenie każdej wizyty lub inspekcji Agencja opracowuje sprawozdanie i przysyła je Komisji i odnośnemu państwu członkowskiemu.

5. W stosownych przypadkach, a w każdym razie po zakończeniu każdego cyklu wizyt lub inspekcji, Agencja dokonuje analizy sprawozdań z tego cyklu w celu określenia ustaleń o charakterze horyzontalnym oraz ogólnych wniosków dotyczących skuteczności i efektywności kosztowej stosowanych środków. Agencja przedstawia tę analizę Komisji do dalszej dyskusji z państwami członkowskimi, aby wyciągnąć wszelkie stosowne wnioski i ułatwić rozpowszechnianie dobrych metod pracy.

(1*) Dz.U. L 129 z 29.4.2004, p. 6.
 (2*) Dz.U. L 131 z 28.5.2009, s. 47.
 (3*) Dz.U. L 314 z 1.12.2007, s. 9.
 (4*) Dz.U. L 131 z 28.5.2009, s. 114.
 (5*) Dz.U. L 131 z 28.5.2009, s. 57.
 (6*) Dz.U. L 323 z 3.12.2008, s. 33.
 (7*) Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 11.
 (8*) Dz.U. L 283 z 29.10.2010, s. 1.
 (9*) Dz.U. L 164 z 25.6.2008, s. 19.
 (10*) Dz.U. L 389 z 30.12.2006, s. 1.
 (11*) Dz.U. L 131 z 28.5.2009, s. 11.”;

2) w art. 4 ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Rada Administracyjna przyjmuje praktyczne ustalenia dotyczące zastosowania ust. 1 i 2, w tym, w stosownych przypadkach, ustalenia dotyczące konsultacji z państwami członkowskimi, przed publikacją informacji.

4. Informacje gromadzone i przetwarzane przez Komisję i Agencję zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, podlegają przepisom rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (*), a Agencja przyjmuje środki konieczne do zapewnienia bezpiecznego obchodzenia się z informacjami poufnymi i ich przetwarzania.

(*) Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.”;

3) art. 5 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Na wniosek Komisji Rada Administracyjna może podjąć decyzję, za zgodą zainteresowanych państw członkowskich, we współpracy z nimi oraz z należytym uwzględnieniem wpływu na budżet, w tym jakichkolwiek wkładów, których mogą dokonać zainteresowane państwa członkowskie, o utworzeniu centrów regionalnych niezbędnych do realizacji zadań Agencji w najbardziej skuteczny i efektywny sposób. Podejmując taką decyzję, Rada Administracyjna precyzyjnie określa zakres działań centrum regionalnego, unikając niepotrzebnych kosztów finansowych i wzmacniając współpracę z istniejącymi sieciami regionalnymi i krajowymi.”;

4) w art. 10 ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) przyjmuje roczne sprawozdanie dotyczące działalności Agencji i przekazuje je każdego roku najpóźniej do dnia 15 czerwca Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji, Trybunałowi Obrachunkowemu i państwom członkowskim.

Agencja corocznie przekazuje władzy budżetowej wszystkie informacje dotyczące wyniku procedur oceny;”;

b) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) analizuje i zatwierdza, w ramach przygotowań programu działań, wnioski o pomoc skierowane do Komisji, o których mowa w art. 2 ust. 2 lit. d), wnioski o pomoc techniczną pochodzące od państw członkowskich, o których mowa w art. 2 ust. 3, oraz wnioski o pomoc techniczną, o których mowa w art. 2 ust. 5, jak również wnioski o pomoc, o których mowa w art. 2a;

ca) analizuje i przyjmuje wieloletnią strategię dla Agencji na okres pięciu lat, uwzględniając pisemną opinię Komisji;

cb) analizuje i przyjmuje wieloletni plan polityki kadrowej Agencji;

cc) rozważa projekt ustaleń administracyjnych, o których mowa w art. 15 ust. 2 lit. ba);”;

c) lit. g) otrzymuje brzmienie:

„g) określa metodologię dla wizyt, które mają odbyć się zgodnie z art. 3. W przypadku zgłoszenia przez Komisję sprzeciwu w terminie 15 dni od daty przyjęcia metodologii, Rada Administracyjna ponownie ją analizuje i przyjmuje ją, w stosownych przypadkach z poprawkami, w drugim czytaniu większością dwóch trzecich głosów, włączając przedstawicieli Komisji, albo przy jednomyślności przedstawicieli państw członkowskich;”;

- d) lit. h) otrzymuje brzmienie:
- „h) wykonuje swoje obowiązki związane z budżetem Agencji zgodnie z art. 18, 19 i 21 oraz monitoruje i zapewnia podejmowanie właściwych działań w następstwie uzyskanych wyników i zaleceń pochodzących z różnych sprawozdań z kontroli i ocen, zarówno wewnętrznych, jak i zewnętrznych;”;
- e) lit. i) otrzymuje brzmienie:
- „i) sprawuje władzę dyscyplinarną nad dyrektorem zarządzającym i kierownikami departamentów, o których mowa w art. 16;”;
- f) lit. l) otrzymuje brzmienie:
- „l) dokonuje przeglądu finansowej realizacji szczegółowego planu, o którym mowa w lit. k) niniejszego ustępu, oraz zobowiązań budżetowych, przewidzianych w rozporządzeniu (WE) nr 2038/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie wieloletniego finansowania działań Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Morskiego w zakresie reagowania na zanieczyszczenie spowodowane przez statki (*).
- (*) Dz.U. L 394 z 30.12.2006, s. 1.”;
- g) dodaje się literę w brzmieniu:
- „m) mianuje obserwatora wśród swoich członków, aby śledził organizowaną przez Komisję procedurę selekcji prowadzącą do mianowania dyrektora zarządzającego.”;
- 5) w art. 11 wprowadza się następujące zmiany:
- a) ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:
- „Członkowie Rady Administracyjnej są wyznaczani na podstawie odpowiedniego doświadczenia i wiedzy specjalistycznej w dziedzinach, o których mowa w art. 1. Zarówno państwa członkowskie, jak i Komisja dbają o zrównoważoną reprezentację kobiet i mężczyzn w Radzie Administracyjnej.”;
- b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Okres trwania kadencji wynosi cztery lata. Kadencja jest odnawialna.”;
- 6) art. 13 ust. 4 otrzymuje brzmienie:
- „4. W przypadku zaistnienia kwestii poufności lub konfliktu interesów Rada Administracyjna może podjąć decyzję o zbadaniu określonych punktów porządku obrad bez obecności zainteresowanych członków. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego przepisu zostają określone w regulaminie.”;
- 7) w art. 15 wprowadza się następujące zmiany:
- a) w ust. 2 lit. a) i b) otrzymują brzmienie:
- „a) przygotowuje wieloletnią strategię Agencji i przedkłada ją Radzie Administracyjnej po konsultacji z Komisją, co najmniej osiem tygodni przed odpowiednim posiedzeniem Rady Administracyjnej, uwzględniając poglądy i sugestie członków Rady Administracyjnej;
- aa) przygotowuje wieloletni plan polityki kadrowej Agencji i przedkłada go Radzie Administracyjnej po konsultacji z Komisją, co najmniej cztery tygodnie przed odpowiednim posiedzeniem Rady Administracyjnej;
- ab) przygotowuje roczny program prac, ze wskazaniem przewidywanych zasobów ludzkich i finansowych przydzielonych do każdego działania, i szczegółowy plan w zakresie gotowości Agencji do zwalczania zanieczyszczeń i do reagowania na zanieczyszczenia, oraz przedstawia te dokumenty Radzie Administracyjnej po konsultacji z Komisją, co najmniej osiem tygodni przed odpowiednim posiedzeniem Rady Administracyjnej, uwzględniając opinie i sugestie członków Rady Administracyjnej. Podejmuje niezbędne kroki w celu ich wdrożenia. Odpowiada na wszelkie wnioski państw członkowskich o pomoc, zgodnie z art. 10 ust. 2 lit. c);
- b) podejmuje decyzje o przeprowadzeniu wizyt i inspekcji przewidzianych w art. 3, po konsultacji z Komisją i zgodnie z metodologią wizyt określoną przez Radę Administracyjną, zgodnie z art. 10 ust. 2 lit. g);
- ba) może dokonywać ustaleń administracyjnych z innymi organami działającymi w tych samych obszarach co Agencja, pod warunkiem że projekt ustalenia został przedstawiony do konsultacji Radzie Administracyjnej i że Rada Administracyjna nie zgłosi sprzeciwu w ciągu czterech tygodni.”;
- b) ust. 2 lit. d) otrzymuje brzmienie:
- „d) organizuje skuteczny system monitorowania, aby umożliwić porównywanie osiągnięć Agencji z jej celami i zadaniami określonymi w niniejszym rozporządzeniu. W tym celu opracowuje, w porozumieniu z Komisją i Radą Administracyjną, odpowiednio dostosowane wskaźniki wyników pozwalające na skuteczną ocenę osiągniętych rezultatów. Zapewnia regularne dostosowywanie struktury organizacyjnej Agencji do zmieniających się potrzeb w ramach dostępnych zasobów finansowych i ludzkich. Na podstawie tego porównania dyrektor zarządzający przygotowuje każdego roku projekt sprawozdania ogólnego i przedkłada go do rozpatrzenia Radzie Administracyjnej. Sprawozdanie to zawiera specjalny rozdział dotyczący finansowej realizacji szczegółowego planu w zakresie gotowości Agencji do zwalczania zanieczyszczeń i do reagowania na zanieczyszczenia, oraz zaktualizowane informacje na temat statusu wszystkich działań finansowanych na podstawie tego planu. Dyrektor zarządzający ustanawia procedury przeprowadzania regularnych ocen, spełniające uznane normy zawodowe;”;

c) w ust. 2 uchyla się lit. g);

d) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

»3) Dyrektor zarządzający składa w stosownych przypadkach sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie z wykonania swoich zadań.

W szczególności przedstawia stan przygotowań wieloletniej strategii i rocznego programu prac.»;

8) art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 16

Mianowanie i odwoływanie dyrektora zarządzającego i kierowników departamentów

1. Dyrektora zarządzającego mianuje i odwołuje Rada Administracyjna. Mianowania dokonuje się na okres pięciu lat, w oparciu o względy merytoryczne oraz udokumentowane kompetencje administracyjne i kierownicze, a także udokumentowane doświadczenie w dziedzinach, o których mowa w art. 1, po wysłuchaniu opinii obserwatora, o którym mowa w art. 10. Dyrektor zarządzający mianowany jest z listy co najmniej trzech kandydatów zaproponowanych przez Komisję w wyniku konkursu otwartego, po opublikowaniu zaproszenia do składania podań o zatrudnienie na tym stanowisku w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, oraz w innych miejscach. Kandydat wybrany przez Radę Administracyjną może zostać wezwany do złożenia oświadczenia przed właściwą komisją Parlamentu Europejskiego i do udzielenia odpowiedzi na pytania członków tej komisji. Rada Administracyjna przeprowadza naradę w sprawie odwołania na wniosek Komisji lub jednej trzeciej swoich członków. Rada Administracyjna podejmuje decyzje w sprawie mianowania lub odwołania większością czterech piątych głosów wszystkich członków z prawem do głosowania.

2. Rada Administracyjna, działając na wniosek Komisji i uwzględniając sprawozdanie z oceny, może jednokrotnie przedłużyć kadencję dyrektora zarządzającego na okres nie dłuższy niż cztery lata. Rada Administracyjna podejmuje decyzję większością czterech piątych głosów wszystkich członków z prawem do głosowania. Rada Administracyjna informuje Parlament Europejski o swoim zamiarze przedłużenia kadencji dyrektora zarządzającego. W ciągu miesiąca poprzedzającego przedłużenie kadencji dyrektor zarządzający może zostać wezwany do złożenia oświadczenia przed właściwą komisją Parlamentu Europejskiego i do udzielenia odpowiedzi na pytania zadane przez członków tej komisji. W przypadku nieprzedłużenia kadencji dyrektor zarządzający pełni swoją funkcję do czasu mianowania jego następcy.

3. Dyrektor zarządzający może korzystać z pomocy jednego lub więcej kierowników departamentów. Jeżeli dyrektor zarządzający jest nieobecny lub niedysponowany, jeden z kierowników departamentów zajmuje jego miejsce.

4. Kierowników departamentów mianuje się w oparciu o względy merytoryczne oraz udokumentowane umiejętności administracyjne i kierownicze, a także określone kompetencje i doświadczenie zawodowe w dziedzinach, o których mowa w art. 1. Kierowników departamentów mianuje i odwołuje dyrektor zarządzający po uzyskaniu pozytywnej opinii Rady Administracyjnej”;

9) w art. 18 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) opłat i należności za publikacje, szkolenia lub wszelkie inne usługi świadczone przez Agencję”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Dyrektor zarządzający opracowuje wstępny preliminarz dochodów i wydatków Agencji na nadchodzący rok w oparciu o budżetowanie zadaniowe i przysyła go Radzie Administracyjnej łącznie z projektem planu zatrudnienia”;

c) ust. 7 i 8 otrzymują brzmienie:

„7. Preliminarz zostaje przekazany przez Komisję Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (»władza budżetowa«) wraz z projektem budżetu ogólnego Unii Europejskiej.

8. Na podstawie preliminarza Komisja wprowadza do projektu budżetu ogólnego Unii Europejskiej prognozy, jakie uzna za niezbędne dla planu zatrudnienia oraz kwotę dotacji, którą ma zostać obciążony budżet ogólny, a następnie przedkłada je władzy budżetowej zgodnie z art. 314 TFUE, wraz z opisem i uzasadnieniem wszelkich różnic między preliminarzem Agencji a kwotą dotacji, którą ma zostać obciążony budżet ogólny.”;

d) ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. Budżet jest przyjmowany przez Radę Administracyjną. Jego ostateczne zatwierdzenie następuje po ostatecznym przyjęciu budżetu ogólnego Unii Europejskiej. W odpowiednich przypadkach może on zostać odpowiednio dostosowany wraz z rocznym programem prac.”;

10) art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 22

Ocena

1. W regularnych odstępach czasu i przynajmniej raz na pięć lat Rada Administracyjna zleca niezależną zewnętrzną ocenę wykonania niniejszego rozporządzenia. Komisja udostępnia Agencji wszelkie informacje, jakie Agencja uznaje za stosowne do tej oceny.

2. Ocena obejmuje wpływ niniejszego rozporządzenia, jak również użyteczność, znaczenie, osiągniętą wartość dodaną i skuteczność Agencji oraz jej sposoby działania. Przy ocenie bierze się pod uwagę opinie zainteresowanych stron, zarówno na poziomie europejskim, jak i na poziomie krajowym. Dotyczy ona w szczególności ewentualnej konieczności zmiany zadań Agencji. Rada Administracyjna wydaje określony zakres oceny w porozumieniu z Komisją, na podstawie konsultacji z zainteresowanymi stronami.

3. Rada Administracyjna otrzymuje ocenę i przekazuje Komisji zalecenia dotyczące zmian w tym rozporządzeniu,

w Agencji i w jej metodach pracy. Zarówno wyniki oceny, jak i zalecenia, są przekazywane przez Komisję Parlamentowi Europejskiemu i Radzie oraz podawane do wiadomości publicznej. W stosownych przypadkach załącza się do nich plan działania z harmonogramem.”;

11) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 22a

Sprawozdanie z postępów prac

Do dnia ... (*), oraz z uwzględnieniem sprawozdania z oceny, o którym mowa w art. 22, Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, wykazując, w jaki sposób Agencja wykonuje dodatkowe zadania przyznane na mocy niniejszego rozporządzenia z myślą o zidentyfikowaniu dalszej poprawy efektywności oraz, w stosownych przypadkach, ewentualnej zmianie jej celów i zadań.

(*) Pięć lat po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.”;

12) uchyla się art. 23.

Artykuł 2

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w ...

W imieniu Parlamentu Europejskiego

...

Przewodniczący

W imieniu Rady

...

Przewodniczący

UZASADNIENIE RADY

I. WPROWADZENIE

W dniu 28 października 2010 r. Komisja przedstawiła wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) [...] zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1406/2002 ustanawiające Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa na Morzu ⁽¹⁾.

Wniosek ten był przedmiotem sprawozdania z postępu prac przedstawionego na posiedzeniu Rady (ds. Transportu, Telekomunikacji i Energii) w dniu 31 marca 2011 r. W celu uzyskania pewnych wskazówek na potrzeby analizy wniosku przez organy przygotowawcze Rady ministrom zadano dwa pytania ⁽²⁾.

W dniu 16 czerwca 2011 r. Rada (ds. Transportu, Telekomunikacji i Energii) przyjęła podejście ogólne do przedmiotowego wniosku ⁽³⁾.

W dniu 15 grudnia 2011 r. Parlament Europejski głosował nad swoim stanowiskiem w pierwszym czytaniu ⁽⁴⁾.

Po głosowaniu w Parlamencie Europejskim odbyły się negocjacje między Parlamentem Europejskim, Radą a Komisją, tak aby osiągnąć porozumienie w sprawie przedmiotowego wniosku. Porozumienie zostało osiągnięte w dniu 12 kwietnia 2012 r., a następnie zostało zatwierdzone przez Komitet Stałych Przedstawicieli w dniu 17 kwietnia 2012 r. i przez Komisję Transportu i Turystyki w Parlamencie Europejskim w dniu 24 kwietnia 2012 r.

Przy uwzględnieniu powyższego porozumienia i w następstwie weryfikacji prawno-językowej Rada przyjęła swoje stanowisko w pierwszym czytaniu w dniu 4 października 2012 r., zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą określoną w art. 294 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).

W trakcie prac Rada uwzględniła także opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽⁵⁾. Komitet Regionów odmówił wydania opinii.

II. ANALIZA STANOWISKA W PIERWSZYM CZYTANIU

1. Zagadnienia ogólne

Proponowane rozporządzenie ma na celu rozszerzenie zadań Europejskiej Agencji ds. Bezpieczeństwa na Morzu (EMSA), tak aby odzwierciedlały one nowe potrzeby i rozwój sytuacji na szczeblu unijnym i międzynarodowym, w szczególności potrzeby wynikające z przyjęcia trzeciego pakietu środków prawnych na rzecz bezpieczeństwa na morzu. Innym celem jest dostosowanie struktury administracyjnej Agencji, w szczególności w świetle oceny zewnętrznej zleconej w 2007 r.

Mimo że Rada zgadza się z Komisją, jeżeli chodzi o cel wniosku, a mianowicie dostosowanie zadań i struktury administracyjnej EMSA do nowych warunków, to stanowisko Rady wprowadza istotne zmiany do pierwotnego wniosku. W szczególności Rada uważa, że wniosek Komisji nie uwzględnił w wystarczającym stopniu potrzeby skupienia działań EMSA na jej podstawowym obszarze działalności – bezpieczeństwie morskim. Zdaniem Rady w dobie ograniczonych zasobów finansowych i ludzkich szczególnie ważne jest, aby nie rozpraszać tych zasobów na zbyt wiele nowych zadań; działalność EMSA powinna zamiast tego koncentrować się na tych obszarach, w odniesieniu do których Agencja ma utrwaloną i uznaną wiedzę fachową i narzędzia. Rada zdecydowała się zatem na podejście jasno wyrażające cele Agencji. Ponadto zadania Agencji rozdzielono na zadania podstawowe i zadania dodatkowe. Zadania dodatkowe byłyby realizowane przez Agencję wyłącznie po dogłębnej analizie efektywności kosztowej.

W wyniku tego podejścia stanowisko Rady w pierwszym czytaniu w znacznym stopniu zmienia pierwotny wniosek Komisji, przeformułując go i skreślając kilka przepisów.

⁽¹⁾ Dok. 15717/10.

⁽²⁾ Dok. 7644/11.

⁽³⁾ Dok. 11769/11.

⁽⁴⁾ Dok. T7-0581/2011.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 107 z 6.4.2011, s. 68.

2. Stanowisko Rady dotyczące poprawek Parlamentu w sprawie pewnych kluczowych kwestii

(i) Cele Agencji

Parlament zaproponował, aby Agencja udzielała państwom członkowskim i Komisji potrzebnej pomocy technicznej i naukowej oraz wiedzy fachowej na wysokim poziomie, tak aby pomóc im w odpowiednim stosowaniu prawodawstwa unijnego z myślą o zapewnieniu wysokiego, jednolitego i skutecznego poziomu bezpieczeństwa morskiego i ochrony na morzu, przy wykorzystaniu ich istniejących zdolności w zakresie udzielania pomocy, zapobiegania i przeciwdziałania zanieczyszczeniom morza, w tym zanieczyszczeniom pochodzącym z instalacji do wydobywania ropy i gazu na morzu, oraz rozwijania europejskiego obszaru transportu morskiego bez barier (poprawka 29). Cele te stanowią podstawowe obowiązki Agencji i muszą być realizowane na zasadzie priorytetu (poprawka 30).

Rada z zadowoleniem przyjmuje jasny opis celów Agencji zaproponowany przez Parlament oraz priorytetyzację zadań. Co do istoty obie poprawki idą w tym samym kierunku co podejście ogólne Rady. Ponadto Rada uważa za celowe, aby jednym z ogólnych celów działań Agencji, w stosownych przypadkach, stało się ułatwianie tworzenia europejskiego obszaru transportu morskiego bez barier.

Rada nie chce jednak zaakceptować rozszerzenia zadań Agencji tak, aby objąć nimi zapobieganie zanieczyszczeniom pochodzącym z instalacji do wydobywania ropy i gazu na morzu (zob. pkt 2 ppkt (ii) lit. c) poniżej), dlatego tej części poprawki Parlamentu nie zawarto w stanowisku Rady. Radzie zależy poza tym na jaśniejszej priorytetyzacji zadań, dlatego w jej stanowisku wprowadzono rozróżnienie między zadaniami podstawowymi a zadaniami dodatkowymi.

(ii) Zadania Agencji

Parlament zaproponował pewną liczbę nowych zadań Agencji, z których najważniejsze wiążą się ze szkoleniem marynarzy, zwalczaniem „nielegalnego ruchu” i aktów piractwa oraz przeciwdziałaniem zanieczyszczeniom pochodzącym z instalacji do wydobywania ropy i gazu na morzu.

a) Szkolenie marynarzy

Pierwotny wniosek Komisji nie określał żadnych szczególnych zadań EMSA dotyczących szkolenia marynarzy. W podejściu ogólnym Rada nie zmieniła wniosku Komisji w tym względzie.

Parlament zaproponował jednak kilka zmian z myślą o zaangażowaniu Agencji w szkolenie marynarzy:

- Agencja powinna pomagać Komisji w opracowywaniu i realizacji strategii działania zwiększającej jakość szkolenia europejskich marynarzy oraz w promowaniu zawodu marynarza (poprawka 35).
- Agencja powinna współpracować z państwami członkowskimi w celu zbierania i analizy danych na temat kwalifikacji i zatrudnienia marynarzy, tak aby wymieniać się na najlepszych praktykami na temat szkolenia marynarzy w całej Europie (poprawka 41), koordynować programy szkół w celu zapewnienia spójności (poprawka 42) oraz ułatwiać wymiany między instytucjami szkolącymi marynarzy wzorowane na programie Erasmus (poprawka 43).
- Należy wstawić odpowiedni motyw obejmujący powyższe zadania (poprawka 20).

Rada może uzgodnić z Parlamentem, że EMSA może odgrywać pewną rolę w kwestiach odnoszących się do szkolenia marynarzy, ale nie powinno to należeć do jej zadań podstawowych – chyba że dotyczy to statystyk – oraz że powinna w pełni szanować odpowiedzialność państw członkowskich za treść i organizację szkoleń zawodowych (art. 166 TFUE). Odzwierciedlone jest to w stanowisku Rady w następujący sposób:

- W ramach zadań podstawowych Agencja musi ułatwiać współpracę między państwami członkowskimi a Komisją, zbierając i analizując dane dotyczące marynarzy, które zostały dostarczone i wykorzystane zgodnie z dyrektywą 2008/106/WE w sprawie minimalnego poziomu wyszkolenia marynarzy ⁽¹⁾ (art. 2 ust. 4 lit. e)).
- W ramach zadań dodatkowych Agencja musi, w stosownych przypadkach, pomagać Komisji i państwom członkowskim, ułatwiając dobrowolną wymianę najlepszych praktyk dotyczących szkoleń i edukacji morskiej w Unii oraz zapewniając informacje na temat unijnych programów wymiany w zakresie szkoleń morskich, z pełnym poszanowaniem art. 166 TFUE (art. 2a ust. 3 lit. c)). Przepis ten został dodatkowo wyjaśniony w motywie 31.

b) Piractwo

Podobnie jak w przypadku szkolenia marynarzy Komisja nie określiła dla EMSA żadnej roli w odniesieniu do zwalczania piractwa ani innych aktów bezprawnych skierowanych przeciwko transportowi morskemu. W podejściu ogólnym Rada nie zmieniła wniosku Komisji w tym względzie.

Parlament natomiast uznał, że zwalczanie piractwa i „nielegalnego ruchu” powinno należeć do zadań podstawowych Agencji. W tym celu Parlament przedstawił trzy poprawki:

- w ramach monitorowania i gromadzenia danych Agencja powinna także zbierać podstawowe informacje na przykład na temat piractwa (poprawka 21);
- Agencja powinna przekazywać unijnej operacji sił morskich Atalanta szczegółowe informacje na temat pozycji statków pod banderą UE przepływających przez pewne niebezpieczne obszary (poprawka 22);
- Agencja powinna wspierać działania podejmowane przez Komisję i państwa członkowskie służące zwalczaniu nielegalnego ruchu i aktów piractwa (poprawka 45).

Rada jest świadoma rosnącego zagrożenia związanego z aktami piractwa oraz innymi aktami bezprawnymi skierowanymi przeciwko transportowi morskemu, a Agencja dysponuje pewnymi danymi, które mogłyby być przydatne w tym względzie. W stanowisku Rady odzwierciedlono to przez włączenie do zadań podstawowych Agencji przekazywania właściwym organom krajowym i instytucjom unijnym odpowiednich informacji o pozycji statków i danych z obserwacji Ziemi, by ułatwić im stosowanie środków przeciwko piractwu i umyślnym aktom bezprawnym. Należy odnotować, że dane należy przekazywać wyłącznie na wniosek i bez uszczerbku dla przepisów prawa krajowego i unijnego, z zastrzeżeniem mających zastosowanie zasad ochrony danych i zgodnie z procedurami administracyjnymi, które mają zostać ustanowione przez Radę Administracyjną lub, w stosownych przypadkach, grupę sterującą wysokiego szczebla ustanowioną na mocy dyrektywy 2002/59/WE ustanawiającej wspólnotowy system monitorowania i informacji o ruchu statków ⁽²⁾ (art. 2 ust. 4 lit. b)). Dostarczanie danych systemu identyfikacji i śledzenia statków dalekiego zasięgu będzie się odbywać za zgodą danego państwa bandery (ostatnie zdanie art. 2 ust. 4 lit. b)). Rada uważa, że szczególnie ważne jest, aby użyć terminu „umyślne akty bezprawne”, który jest jasno ustalony i zdefiniowany w prawie unijnym i międzynarodowym. W stanowisku Rady zawarto ponadto odniesienie do ochrony danych, a w związku z tym wprowadzono pewne zmiany do art. 4 w sprawie bezpiecznego obchodzenia się z informacjami poufnymi i ich przetwarzania, do którego ani Komisja, ani Parlament się nie odniosły.

Na koniec, motyw 32 zawiera dalsze elementy służące interpretacji powyższych przepisów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 323 z 3.12.2008, s. 33.

⁽²⁾ Dz.U. L 208 z 5.8.2002, s. 10.

c) Zanieczyszczenia pochodzące z instalacji do wydobywania ropy i gazu na morzu

W pierwotnym wniosku Komisji przewidziano ograniczoną rolę EMSA w analizie bezpieczeństwa ruchomych instalacji do wydobywania gazu i ropy na morzu. W podejściu ogólnym Rada zaliczyła to do zadań dodatkowych obejmujących udzielanie Komisji pomocy w analizowaniu wymogów IMO i w gromadzeniu podstawowych informacji dotyczących potencjalnych zagrożeń dla transportu morskiego i środowiska morskiego. Rada określiła, że EMSA nie powinna prowadzić żadnych działań polegających na inspekcji ani żadnych działań konkretnie związanych z poszukiwaniem lub wydobywaniem surowców mineralnych.

Parlament przyjął natomiast wiele poprawek dotyczących zapobiegania zanieczyszczeniom. W szczególności zaproponował:

- skreślenie słów „spowodowane przez statki” z odniesień we wniosku do zapobiegania zanieczyszczeniom (poprawki 29, 30, 71 i 73);
- skreślenie słowa „ruchome” z odniesień do analizy bezpieczeństwa instalacji do wydobywania ropy i gazu na morzu (poprawki 14 i 33);
- odniesienie się do wartości wiedzy fachowej Agencji w opracowywaniu wskazówek dotyczących licencjonowania wydobycia i produkcji ropy i gazu (poprawka 24);
- zaliczenie zapobiegania i przeciwdziałania zanieczyszczeniom morza, w tym zanieczyszczeniom pochodzącym z instalacji do wydobywania ropy i gazu na morzu, do celów EMSA (poprawka 29);
- udzielanie przez EMSA pomocy w związku z koncesjonowaniem wydobycia i produkcji ropy i gazu (poprawka 37);
- udzielanie przez EMSA pomocy państwom członkowskim podczas dochodzeń w sprawie wypadków dotyczących instalacji morskich na wybrzeżu i na morzu, w tym wypadków dotyczących instalacji do wydobywania ropy i gazu (poprawka 47);
- ułatwianie przez EMSA współpracy w zakresie oceny rozwiązań państw członkowskich w dziedzinie planów działania w sytuacjach wyjątkowych oraz gotowości na wypadek sytuacji wyjątkowej w odniesieniu do instalacji do wydobywania ropy i gazu na morzu (poprawka 49);
- ułatwianie przez EMSA współpracy w zapewnianiu kontroli – prowadzonej przez niezależną stronę trzecią – morskich aspektów związanych z bezpieczeństwem, zapobieganiem, ochroną środowiska oraz planowaniem awaryjnym (poprawka 50).

Zgodnie z propozycją Komisji Rada uważa, że należy EMSA przyznać rolę w reagowaniu na zanieczyszczenia morza pochodzące z instalacji na morzu i że jest to wykonalne. Agencja dysponuje wystarczającymi możliwościami reagowania, aby prowadzić działania porządkujące po wycieku ropy, niezależnie od tego, czy zanieczyszczenie zostało spowodowane przez statek czy instalację na morzu. Ponadto dysponuje ona odpowiednią wiedzą fachową w dziedzinie zanieczyszczenia innymi substancjami niebezpiecznymi i szkodliwymi i może pomagać państwom, które ucierpiały z powodu takiego zanieczyszczenia. Rada uważa jednak, że za wcześnie jest na to, by przyznać Agencji zwiększoną rolę w zapobieganiu zanieczyszczeniom pochodzącym z instalacji do wydobywania ropy i gazu na morzu. Jak stwierdzono powyżej, EMSA powinna skupić swoje działania na dziedzinach, w których ma utrwaloną i uznaną wiedzę fachową i narzędzia. Stanowisko Rady w związku z tym nie uwzględnia poprawek Parlamentu dotyczących tej kwestii.

Niemniej jednak pewne uwagi Parlamentu są uwzględnione w stanowisku Rady. W szczególności Rada wprowadza nowe, szersze rozumienie zanieczyszczenia morza, obejmujące nie tylko ropę naftową, ale także inne substancje niebezpieczne i szkodliwe (motyw 3). W ramach zadań podstawowych Agencja będzie wykorzystywała swój serwis CleanSeaNet do monitorowania zakresu i wpływu na środowisko zanieczyszczenia morza ropą naftową spowodowanego przez instalacje do wydobywania ropy i gazu (art. 2 ust. 4 lit. g) i motyw 22), co jest również zgodne z poprawkami Parlamentu 15 i 48. Na zasadzie zadania dodatkowego Agencja mogłaby, w stosownych przypadkach, pomagać Komisji w analizowaniu wymogów IMO i w gromadzeniu podstawowych informacji dotyczących potencjalnych zagrożeń dla transportu morskiego i środowiska morskiego (art. 2a ust. 2 lit. e)).

Na koniec, zachęca się Komisję, aby w ramach sprawozdania z postępów prac przeanalizowała ewentualny wkład Agencji we wdrożenie planowanego aktu ustawodawczego dotyczącego bezpieczeństwa działalności związanej z rozpoznaniem i poszukiwaniem złóż podmorskich oraz produkcją ropy i gazu w odniesieniu do zapobiegania zanieczyszczeniom pochodzącym z instalacji do wydobywania ropy i gazu na morzu, z uwzględnieniem utrwalonej i uznanej wiedzy fachowej Agencji oraz stosowanych przez nią narzędzi (motyw 44).

d) Inne nowe zadania przypisane Agencji

Rada uwzględniła z niewielkimi zmianami poprawkę 38 Parlamentu, przydzielając Agencji zadanie polegające na przekazywaniu, na wniosek państwa członkowskiego, odpowiednich informacji wynikających z inspekcji *uznanych organizacji* przeprowadzanych przez EMSA, tak aby wesprzeć monitorowanie uznanych organizacji, które wykonują zadania związane z certyfikacją w imieniu państw członkowskich zgodnie z art. 9 dyrektywy 2009/15/WE w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach oraz odpowiednich działań administracji morskich⁽¹⁾, bez uszczerbku dla praw i obowiązków państwa bandery (art. 2 ust. 3 lit. c)). Rada uważa, że takie dzielenie się informacjami przez Agencję mogłoby przynieść korzyści wnioskującemu państwu członkowskiemu.

Parlament przedłożył kilka poprawek dotyczących utworzenia *europejskiego obszaru transportu morskiego bez barier* i ściśle z nim powiązanych kwestii, takich jak inicjatywa e-Maritime i projekt „Niebieski pas” (poprawki 12, 16, 17, 19, 27, 29 i 33).

Parlament zaproponował, aby Agencja pomagała Komisji w opracowywaniu i realizacji projektu „Niebieski pas” (poprawki 16, 17 i 33). Rada zawarła już podobny przepis w swoim podejściu ogólnym, ale na zasadzie zadania dodatkowego. Koncepcja „niebieskiego pasa” jest zatem zawarta w zadaniach dodatkowych w art. 2a ust. 3 lit. a), pośród polityk i projektów wspierających utworzenie europejskiego obszaru transportu morskiego bez barier.

Ponadto, oprócz wymienienia europejskiego obszaru transportu morskiego bez barier pośród celów Agencji (art. 1 ust. 3), wzmianki o nim umieszczono także w stanowisku Rady w art. 2a ust. 3 lit. a) oraz w motywach 15, 17, 28 i 45. Rada uważa, że dyrektywa 2010/65/UE w sprawie formalności sprawozdawczych dla statków wchodzących do lub wychodzących z portów państw członkowskich⁽²⁾ ma szczególne znaczenie jako środek do utworzenia przestrzeni bez barier i dlatego Agencja, w ramach swoich zadań podstawowych, będzie ułatwiać współpracę między państwami członkowskimi a Komisją, ułatwiając elektroniczną transmisję danych poprzez SafeSeaNet i wspierając rozwój jednego punktu kontaktowego (art. 2 ust. 4 lit. i)). Będzie także wspierać państwa członkowskie we wdrażaniu tej dyrektywy (motyw 15).

Przeciwnie do wniosku Komisji i podejścia ogólnego Rady Parlament zaproponował, aby Agencja nie angażowała się w zadania związane ze *śródlądowymi drogami wodnymi*. Rada uważa jednak, że użyteczne byłoby powierzenie Agencji ograniczonych, jasno określonych zadań dodatkowych polegających na przekazywaniu odpowiednich informacji w odniesieniu do towarzystw klasyfikacyjnych dla statków żeglugi śródlądowej (art. 2a ust. 2 lit. f) i motyw 25) oraz na zbadaniu możliwości wymiany informacji między systemem usług informacji rzecznej a systemami informacyjnymi w zakresie transportu morskiego (art. 2a ust. 3 lit. b) i motyw 26). Stanowisko Rady nie uwzględnia zatem tej części poprawki 33 Parlamentu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 131 z 28.5.2009, s. 47.

⁽²⁾ Dz.U. L 283 z 29.10.2010, s. 1.

(iii) *Struktura administracyjna Agencji*

Jednym z głównych celów wniosku Komisji zmieniającego rozporządzenie w sprawie EMSA jest aktualizacja struktury administracyjnej Agencji.

Rada zgadza się w znacznej mierze z celem wniosku Komisji, a mianowicie aktualizacją struktury administracyjnej zgodnie z uwagami i zaleceniami oceny zewnętrznej z czerwca 2008 r. Rada nie może się jednak zgodzić ze wszystkimi aspektami wniosku Komisji w tej kwestii. Parlament zaproponował ponadto wiele poprawek.

Najważniejsze rozbieżności między instytucjami dotyczą procedury podejmowania decyzji w sprawie wizyt w państwach członkowskich i inspekcji w państwach trzecich, przepisów dotyczących równowagi płci, pewnych przepisów dotyczących członków Rady Administracyjnej (związanych z konfliktem interesów i okresem trwania kadencji) oraz procedury powoływania dyrektora zarządzającego i okresu trwania jego kadencji.

a) *Wizyty i inspekcje*

Komisja zaproponowała, aby strategię dotyczącą inspekcji ustanawiać w drodze aktu wykonawczego, a nie decyzji Rady Administracyjnej, jak to ma miejsce obecnie. Parlament przedłożył poprawki w tej kwestii, tak aby decyzje w sprawie strategii dotyczącej inspekcji podejmować za pomocą aktu delegowanego (poprawki 25, 26, 55, 81, 82 i 83).

Zdaniem Rady żadna z tych opcji nie jest odpowiednia. Obecny system działa dobrze i Rada Administracyjna jest organem najbardziej odpowiednim do podejmowania decyzji w sprawie metod przeprowadzania wizyt. Rada wprowadziła jednak dodatkowe zabezpieczenie na wypadek, gdyby Komisja nie zgadzała się z metodą przyjętą przez Radę Administracyjną. W takim przypadku Rada Administracyjna musi ponownie przeanalizować metodę i ją przyjąć z poprawkami w drugim czytaniu albo większością dwóch trzecich głosów, włączając przedstawicieli Komisji, albo przy jednomyślności przedstawicieli państw członkowskich (art. 3 w związku z art. 10 ust. 2 lit. g) i motyw 39).

Jeżeli chodzi o inne poprawki zaproponowane przez Parlament w tym kontekście, Rada nie uważa za stosowne angażowania Agencji w dokonywanie przeglądu ocen oddziaływania na środowisko oraz przeprowadzania inspekcji w państwach członkowskich na wniosek Komisji (poprawka 54). W odniesieniu do poprawki 56 Rada zgadza się, że efektywność kosztowa obowiązujących środków jest ważnym aspektem ogólnych wniosków z cyklu wizyt lub inspekcji, ale nie uważa, że należy wprowadzić zasadę publicznego udostępniania sprawozdań z wizyt, ponieważ zasady dotyczące informowania opinii publicznej są zawarte gdzie indziej w rozporządzeniu (zob. art. 4 ust. 2 obecnego rozporządzenia).

b) *Równowaga płci*

Wniosek Komisji nie zawierał żadnych szczególnych przepisów dotyczących równowagi płci. W angielskojęzycznej wersji podejścia ogólnego Rada uważała na to, aby w przypadku gdy mowa o dyrektora zarządzającym, używać języka neutralnego pod względem płci (zgodnie z obecnym rozporządzeniem). Parlament wprowadził jednak kilka poprawek mających na celu zapewnienie zrównoważonego płciowo składu Rady Administracyjnej oraz takiego podejścia przy wyborze przewodniczącego, zastępcy przewodniczącego i przedstawicieli państw trzecich (poprawki 8, 88 i 90).

Rada zgadza się oczywiście z zasadą równowagi płci. W praktyce jednak może się okazać trudne zapewnienie równowagi płci w Radzie Administracyjnej, w szczególności w przypadku mniejszych administracji morskich. Jeżeli chodzi o przedstawicieli państw trzecich, Unia nie może narzucać warunków mianowania takich przedstawicieli.

Rada zawarła jednak przepis w art. 11 ust. 1 służący temu, aby państwa członkowskie dążyły do zrównoważonej reprezentacji kobiet i mężczyzn w Radzie Administracyjnej. Ponadto motyw 9 zawiera zalecenie, zgodnie z którym przy mianowaniu członków Rady Administracyjnej, wybieraniu jej przewodniczącego i wiceprzewodniczącego, a także mianowaniu kierowników departamentów należy w pełni uwzględnić znaczenie zapewniania równowagi płci.

c) Przepisy dotyczące członków Rady Administracyjnej

Komisja nie zaproponowała żadnych szczególnych przepisów dotyczących ewentualnych konfliktów interesów w odniesieniu do członków Rady Administracyjnej ani żadnych zmian obecnej kadencji (pięć lat, możliwość jednokrotnego odnowienia). W podejściu ogólnym Rada nie zaproponowała żadnych zmian do wniosku Komisji w tym względzie.

Parlament zaproponował wstawienie szczegółowego przepisu dotyczącego konfliktu interesów, na mocy którego członkowie Rady Administracyjnej byłoby zobowiązani podpisać pisemną deklarację wykazującą wszelki pośredni lub bezpośredni interes, który mógłby zostać uznany za naruszający ich niezależność. Musieliby także wstrzymać się od głosowania w takich sprawach (poprawka 62). Parlament zaproponował także skrócenie kadencji do czterech lat, przy możliwości jednorazowego odnowienia (poprawka 63).

Obecne rozporządzenie już zawiera przepis dotyczący konfliktu interesów w przypadku członków Rady Administracyjnej, którzy są mianowani na swoje stanowiska jako specjaliści z danych sektorów (art. 13 ust. 4). Rada uznaje zatem, że bardziej odpowiednia i prostsza jest zmiana tego przepisu, tak aby miał on zastosowanie do wszystkich członków Rady Administracyjnej.

Jeżeli chodzi o kadencję członków Rady Administracyjnej, stanowisko Rady w pierwszym czytaniu skraca ją do czterech lat, ale przewiduje możliwość jej odnowienia więcej niż raz, aby uwzględnić wszelkie trudności, jakie niektóre administracje morskie mogą napotkać przy szukaniu odpowiednich kandydatów (art. 11 ust. 3).

d) Procedura mianowania dyrektora zarządzającego

Obecnie dyrektor zarządzający jest mianowany przez Radę Administracyjną, a Komisja ma prawo proponowania kandydatów.

Komisja zaproponowała, aby miała wyłączne prawo proponowania kandydatów. Dyrektor zarządzający miałby być mianowany na pięć lat z możliwością odnowienia kadencji na nie więcej niż trzy lata. Ponadto przed mianowaniem wybrany kandydat mógłby zostać wezwany do złożenia oświadczenia przed właściwą komisją Parlamentu i do udzielenia odpowiedzi na pytania członków tej komisji.

W podejściu ogólnym Rada zaakceptowała zaproponowany okres trwania kadencji (pięć lat + trzy lata). Rada uważa jednak, że kadencję należy móc odnawiać tylko raz. Rada nie zgodziła się ponadto z Komisją w sprawie zaangażowania komisji Parlamentu przed mianowaniem wybranego kandydata. Na koniec, Rada mogłaby zaakceptować wyłączne prawo Komisji do proponowania kandydatów, ale wprowadziła pewne środki zabezpieczające, aby zapewnić otwartą, uczciwą i przejrzystą procedurę selekcji. Obejmowało to zobowiązanie Komisji do proponowania co najmniej trzech kandydatów (art. 16 ust. 1) i mianowania obserwatora wśród członków Rady Administracyjnej, aby śledził procedurę selekcji organizowaną przez Komisję (art. 10 ust. 2 lit. m)). Motyw 42 zawiera pewne elementy dotyczące interpretacji tych przepisów, w tym odniesienie do ochrony danych osobowych.

Parlament zmienił wniosek Komisji, zwiększając możliwy okres odnowienia do pięciu lat (poprawka 72). Zaproponował ponadto, aby komisja Parlamentu była bardziej zaangażowana w procedurę selekcji, wydając opinię na temat wybranego kandydata, która powinna być rozważana przed mianowaniem (poprawka 71) i ponownym mianowaniem (poprawka 72).

Stanowisko Rady w pierwszym czytaniu ustala ewentualny okres odnowienia na maksymalnie cztery lata. Daje również Parlamentowi prawo do zaproszenia wybranego kandydata do wymiany opinii. Rada nie uważa jednak, aby należało angażować Parlament lub Radę w procedurę selekcji, która powinna należeć do prerogatyw Komisji i członków Rady Administracyjnej Agencji.

3. Inne poprawki przyjęte przez Parlament Europejski

Poniżej przedstawiono stanowisko Rady w odniesieniu do innych poprawek Parlamentu nieomówionych powyżej.

- Odniesienie do wypadków zbiornikowców „Erika” i „Prestige” (poprawki 1 i 2): stanowisko Rady zawiera nieznacznie przeredagowaną wersję tych poprawek w motywie 1 i 2.
- Wymienienie zmian obszarów kompetencji Agencji wśród zaleceń zewnętrznej oceny (poprawka 3): stanowisko Rady zawiera tę poprawkę w motywie 4.
- Odniesienie do skoncentrowania się na priorytetowych zadaniach, ograniczeń budżetowych Unii oraz unikania powielania działań przy uzasadnianiu nowych zadań Agencji (poprawka 4): stanowisko Rady zawiera tę poprawkę, z nieznacznymi zmianami, w motywie 5.
- Reorganizację zatrudnienia w Agencji należy koordynować z agencjami w państwach członkowskich (poprawka 5), przy czym nowe zadania Agencji wymagają zwiększenia jej zasobów (poprawka 7): stanowisko Rady nie zawiera tych dwóch poprawek.
- Pewne zadania można skuteczniej wykonywać na szczeblu europejskim (poprawka 6): stanowisko Rady zawiera tę poprawkę, z nieznacznymi zmianami, w motywie 7.
- Agencja powinna promować unijną politykę bezpieczeństwa morskiego w drodze współpracy naukowej i technicznej z państwami trzecimi (poprawka 9): stanowisko Rady zawiera tę poprawkę, z nieznacznymi zmianami, w motywie 12.
- Agencja powinna zapewniać dodatkowe, racjonalne kosztowo środki wspierające reagowanie na zanieczyszczenia morza, w tym wszelkie zanieczyszczenia pochodzące z instalacji do wydobywania ropy i gazu na morzu (poprawka 10): duch tej poprawki zawarty jest w motywie 21.
- Zadania Agencji powinny być opisane jasno i precyzyjnie oraz należy unikać powielania działań (poprawka 11): stanowisko Rady zawiera istotę tej poprawki w motywie 6.
- Odniesienie do skuteczności egzekwowania i sankcji na mocy dyrektywy 2005/35/WE w sprawie zanieczyszczenia pochodzącego ze statków oraz wprowadzenia sankcji w przypadku naruszenia prawa ⁽¹⁾ (poprawka 13): stanowisko Rady zawiera w motywie 19 wezwanie Komisji do przekazywania informacji na temat skuteczności i spójności egzekwowania tej dyrektywy.
- Należy stworzyć synergie między organami, w tym służbami straży wybrzeża, aby przyczynić się do utworzenia „jednolitej europejskiej przestrzeni morskiej” (poprawka 18): stanowisko Rady zawiera w motywie 30 wezwanie Komisji do przygotowania studium wykonalności dotyczącego usprawnienia koordynacji i współpracy działań straży wybrzeża, z zastrzeżeniem ścisłych warunków.
- Agencja powinna ściśle współpracować z memorandum paryskim w sprawie kontroli przeprowadzanej przez państwo portu („memorandum paryskie”) (poprawka 23): stanowisko Rady zawiera kilka odniesień do memorandum paryskiego, w tym jedno odniesienie do ścisłej współpracy na rzecz maksymalnego zwiększenia skuteczności (motywy 33 i 38, art. 2 ust. 4 lit. h) i art. 2 ust. 5).

⁽¹⁾ Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 11.

- Odniesienie do rozporządzenia finansowego (poprawka 28): stanowisko Rady zawiera tę poprawkę, z nieznacznymi zmianami, w motywie 46.
- Udzielanie Komisji pomocy technicznej dotyczącej ochrony portów (poprawka 31): stanowisko Rady nie zawiera tej poprawki.
- Udzielanie Komisji wsparcia przy aktualizowaniu i opracowywaniu przepisów niezbędnych do uczestnictwa w pracach niektórych organizacji międzynarodowych i regionalnych (poprawka 32): stanowisko Rady nie zawiera tej poprawki. Zdaniem Rady rolę Agencji w ułatwianiu współpracy między państwami członkowskimi a Komisją w tym obszarze należy ograniczyć do pomocy technicznej (art. 2 ust. 4 lit. h) oraz motywy 34 i 35).
- Wymiana informacji z Komisją na temat wszelkiej innej polityki, która może być przydatna w związku z obszarami kompetencji Agencji i jej wiedzą fachową (poprawka 34): stanowisko Rady nie zawiera tej poprawki. W praktyce jest ona jednak uwzględniona w art. 2 ust. 2 lit. d), przy tym bardziej precyzyjnie.
- Analiza projektów badawczych (poprawka 36): stanowisko Rady zawiera istotę tej poprawki (art. 2 ust. 2 lit. c)).
- Udzielanie Komisji pomocy w realizacji pewnych zadań wymienionych w rozporządzeniu (WE) nr 391/2009 w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach ⁽¹⁾ (poprawka 39): stanowisko Rady nie zawiera tej poprawki.
- Wspieranie reagowania na zanieczyszczenia poprzez udostępnianie odpowiednich zasobów technicznych (poprawka 40): stanowisko Rady zawiera istotę tej poprawki, ale sformułowanie jest bardziej precyzyjne (art. 2 ust. 3 lit. d)).
- Przekazywanie fachowej wiedzy technicznej w dziedzinie budowy statków lub wszelkiej innej odpowiedniej działalności związanej z ruchem morskim, tak aby rozwinąć stosowanie technologii przyjaznych środowisku i zapewnić wysoki poziom ochrony (poprawka 44): stanowisko Rady nie zawiera tej poprawki jako takiej, ale w motywie 24 znajduje się odniesienie ogólnie do transportu morskiego bardziej przyjaznego środowisku.
- Opracowanie i realizacja makroregionalnej polityki unijnej (poprawka 46): stanowisko Rady nie zawiera tej poprawki.
- Umożliwienie Komisji i państwom członkowskim oceny efektywności kosztowej istniejących środków poprzez dostarczanie statystyk, informacji i danych (poprawka 51): stanowisko Rady zawiera tę poprawkę w art. 2 ust. 4 lit. d).
- Roczny przegląd wypadków morskich (poprawka 91): istota tej poprawki jest zawarta w stanowisku Rady (art. 2 ust. 4 lit. c) odnośnie do dochodzeń w sprawie morskich wypadków i incydentów).
- Pomoc techniczna udzielana krajom partnerskim objętym europejską polityką sąsiedztwa, w stosownych przypadkach (poprawka 53): stanowisko Rady nie zawiera tej poprawki, ale brzmienie art. 2 ust. 5 jest bardzo zbliżone do propozycji Parlamentu.
- Dalsze warunki ustanawiania centrów regionalnych (poprawka 57): stanowisko Rady zawiera tę poprawkę, z nieznacznymi zmianami (art. 5 ust. 3).

⁽¹⁾ Dz.U. L 131 z 28.5.2009, s. 11.

- Kilka poprawek dostosowujących procedury budżetowe do zmian w odpowiednich aktach prawnych (poprawki 58, 60 i 68, pierwsza część; poprawki 70, 74, 75 i 76): stanowisko Rady zawiera wszystkie te poprawki.
- Branie pod uwagę opinii Parlamentu, gdy Rada Administracyjna Agencji przyjmuje strategię wieloletnią (poprawka 59), konsultacje z właściwą komisją Parlamentu, gdy dyrektor zarządzający przygotowuje strategię wieloletnią (poprawka 66) i wieloletni plan polityki kadrowej (poprawka 67), oraz wymiana opinii z właściwą komisją Parlamentu na temat rocznego programu prac (poprawka 68, druga część): stanowisko Rady nie zawiera tych poprawek, ale zawiera konkretne odniesienie do uwzględniania pisemnej opinii Komisji (art. 10 ust. 2 lit. ca)) lub konsultacji z Komisją na temat tych dokumentów (art. 15 ust. 2 lit. a) i aa)). Ponadto dyrektor zarządzający musi składać sprawozdanie Parlamentowi i Radzie, w szczególności na temat stanu przygotowań wieloletniej strategii i rocznego programu prac (art. 15 ust. 3).
- Określenie doświadczenia i wiedzy fachowej wymaganych od członków Rady Administracyjnej (poprawka 61): stanowisko Rady nie zawiera tej poprawki, ale upraszcza tekst poprzez zawarcie ogólnego odniesienia do doświadczenia i wiedzy fachowej w dziedzinach, o których mowa w art. 1, traktującym o celach Agencji.
- Przepisy dotyczące udziału głosów Komisji w Radzie Administracyjnej (poprawki 64 i 65): stanowisko Rady nie zawiera tych poprawek.
- Elementy, które mają być zawarte w ocenie zewnętrznej Agencji (poprawki 77 i 78): stanowisko Rady zawiera te poprawki, z nieznacznymi zmianami (art. 22).
- Studium wykonalności dotyczące krajowego systemu koordynacji straży wybrzeża (poprawka 79): stanowisko Rady nie zawiera tej poprawki w części normatywnej, ale motyw 30 zawiera odniesienie do takiego studium wykonalności.
- Sprawozdanie z postępów prac na temat zwiększenia skuteczności uzyskanego dzięki większej integracji EMSA i memorandum paryskiego oraz na temat skuteczności egzekwowania przez państwa członkowskie dyrektywy 2005/35/WE (poprawka 80): stanowisko Rady nie zawiera tej poprawki w części normatywnej. Jak jednak stwierdzono powyżej, zawiera ono kilka odniesień do memorandum paryskiego (motywy 33 i 38, art. 2 ust. 4 lit. h) i art. 2 ust. 5), a w motywie 19 zawarto odniesienie do sprawozdania Komisji w sprawie egzekwowania dyrektywy 2005/35/WE.

III. PODSUMOWANIE

Opracowując stanowisko w pierwszym czytaniu, Rada w pełni uwzględniła wniosek Komisji oraz opinię Parlamentu Europejskiego w pierwszym czytaniu. W odniesieniu do poprawek Parlamentu Europejskiego Rada stwierdza, że ich znaczna liczba została już odzwierciedlona w jej stanowisku w pierwszym czytaniu – w pełni, częściowo lub co do ich ducha.

STANOWISKO RADY (UE) NR 11/2012 W PIERWSZYM CZYTANIU

w sprawie przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego przepisy przejściowe w zakresie dwustronnych umów inwestycyjnych między państwami członkowskimi a państwami trzecimi

Przyjęte przez Radę w dniu 4 października 2012 r.

(2012/C 352 E/02)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Od czasu wejścia w życie Traktatu z Lizbony bezpośrednie inwestycje zagraniczne znajdują się w wykazie kwestii podlegających wspólnej polityce handlowej. Zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. e) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej („TFUE”) Unia Europejska ma wyłączną kompetencję w dziedzinie wspólnej polityki handlowej. W związku z tym jedynie Unia może stanowić prawo i przyjmować akty prawnie wiążące w tej dziedzinie. Państwa członkowskie mogą to czynić wyłącznie z upoważnienia Unii zgodnie z art. 2 ust. 1 TFUE.
- (2) Ponadto w części trzeciej tytuł IV rozdział 4 TFUE ustanawia się wspólne zasady dotyczące przepływu kapitału między państwami członkowskimi a państwami trzecimi, łącznie z przepływami kapitału obejmującymi inwestycje. Na zasady te mogą wpływać umowy międzynarodowe dotyczące inwestycji zagranicznych zawarte przez państwa członkowskie.
- (3) Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla podziału kompetencji między Unią a jej państwami członkowskimi zgodnie z TFUE.
- (4) Wraz z wejściem w życie Traktatu z Lizbony państwa członkowskie utrzymały znaczną liczbę dwustronnych umów inwestycyjnych z państwami trzecimi. TFUE nie zawiera żadnych wyraźnych przepisów przejściowych w odniesieniu do takich umów, które obecnie wchodzą w zakres wyłącznej kompetencji Unii. Ponadto niektóre z tych umów mogą zawierać postanowienia mające wpływ na wspólne zasady dotyczące przepływów kapitałowych określone w części trzeciej tytuł IV rozdział 4 TFUE.
- (5) Mimo że dwustronne umowy inwestycyjne pozostają wiążące dla państw członkowskich na mocy międzynarodowego prawa publicznego i będą stopniowo zastępowane przez umowy Unii dotyczące tego samego przedmiotu, warunki ich dalszego utrzymania oraz ich związek z polityką Unii w dziedzinie inwestycji wymagają właściwego zarządzania. Związek ten będzie się rozwijał wraz z wykonywaniem przez Unię jej kompetencji.
- (6) W interesie inwestorów z Unii i ich inwestycji w państwach trzecich oraz w interesie państw członkowskich przyjmujących inwestorów zagranicznych i inwestycje zagraniczne należy utrzymać w mocy dwustronne umowy inwestycyjne, które określają i gwarantują warunki inwestycji, i zastępować je stopniowo umowami inwestycyjnymi Unii zapewniającymi wysokie standardy ochrony inwestycji.
- (7) Niniejsze rozporządzenie powinno dotyczyć statusu – na mocy prawa Unii – dwustronnych umów inwestycyjnych państw członkowskich podpisanych przed dniem 1 grudnia 2009 r. Umowy te mogą pozostać w mocy lub wejść w życie, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- (8) Niniejsze rozporządzenie powinno również określić warunki, na jakich państwa członkowskie są upoważnione do zawierania lub utrzymywania w mocy dwustronnych umów inwestycyjnych podpisanych między dniem 1 grudnia 2009 r. a dniem ... (*).
- (9) Niniejsze rozporządzenie powinno także określić warunki, na jakich państwa członkowskie są upoważnione do zmiany lub zawarcia dwustronnych umów inwestycyjnych z państwami trzecimi po dniu ... (*).
- (10) Utrzymywanie w mocy dwustronnych umów inwestycyjnych z państwami trzecimi przez państwa członkowskie na mocy niniejszego rozporządzenia lub wydanie upoważnienia do rozpoczęcia negocjacji lub zawarcia takich umów nie powinno uniemożliwiać negocjowania lub zawierania umów inwestycyjnych przez Unię.
- (11) Państwa członkowskie są zobowiązane do podjęcia niezbędnych środków w celu usunięcia niezgodności z prawem Unii – o ile takie istnieją – występujących w dwustronnych umowach inwestycyjnych zawartych między nimi a państwami trzecimi. Wykonanie niniejszego rozporządzenia pozostaje bez uszczerbku dla stosowania art. 258 TFUE w odniesieniu do uchybień państw członkowskich w wypełnianiu zobowiązań wynikających z prawa Unii.

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 10 maja 2011 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i stanowisko Rady w pierwszym czytaniu z dnia 4 października 2012 r. Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia ... (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).

(*) Data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

- (12) Upoważnienie do zmiany lub zawarcia dwustronnych umów inwestycyjnych przewidziane w niniejszym rozporządzeniu powinno wyraźnie pozwalać państwom członkowskim na podjęcie działań względem niezgodności występujących między ich dwustronnymi umowami inwestycyjnymi, których dotyczy niniejsze rozporządzenie, a prawem Unii, innych niż niezgodności wynikające z podziału kompetencji między Unią a jej państwami członkowskimi.
- (13) Komisja powinna przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze stosowania niniejszego rozporządzenia. W sprawozdaniu tym należy między innymi dokonać przeglądu potrzeby dalszego stosowania rozdziału III. Jeżeli w sprawozdaniu zaleca się zaprzestanie stosowania przepisów rozdziału III lub zmianę tych przepisów, sprawozdaniu może w stosownym przypadku towarzyszyć wniosek ustawodawczy.
- (14) Parlament Europejski, Rada i Komisja powinny zapewnić, aby wszelkie informacje określone jako poufne były traktowane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji⁽¹⁾.
- (15) Umowy inwestycyjne między państwami członkowskimi nie powinny być objęte niniejszym rozporządzeniem.
- (16) Konieczne jest zapewnienie określonych przepisów gwarantujących, że dwustronne umowy inwestycyjne utrzymane w mocy na podstawie niniejszego rozporządzenia nadal spełniają swoją funkcję, w tym w odniesieniu do rozstrzygania sporów, przy jednoczesnym poszanowaniu wyłącznej kompetencji Unii.
- (17) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy przyznać Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁽²⁾.
- (18) W szczególności uprawnienia te powinny być przyznane Komisji w związku z tym, że procedury określone w art. 9, 11 i 12 upoważniają państwa członkowskie do działania w dziedzinach należących do wyłącznej kompetencji Unii i decyzje w tej sprawie muszą być podejmowane na szczeblu Unii.
- (19) Do przyjęcia upoważnień na podstawie art. 9, 11 i 12 należy stosować procedurę doradczą w związku z tym, że upoważnienia te mają być wydawane na podstawie jasno zdefiniowanych kryteriów określonych w niniejszym rozporządzeniu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

ZAKRES STOSOWANIA

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Bez uszczerbku dla podziału kompetencji ustanowionego w TFUE niniejsze rozporządzenie dotyczy statusu dwustronnych umów inwestycyjnych państw członkowskich na mocy prawa Unii oraz ustanawia zasady, warunki i procedury, w ramach których państwa członkowskie są upoważnione do zmiany lub zawarcia dwustronnych umów inwestycyjnych.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia termin „dwustronna umowa inwestycyjna” oznacza każdą umowę z państwem trzecim, która zawiera postanowienia dotyczące ochrony inwestycji. Niniejsze rozporządzenie obejmuje tylko te postanowienia dwustronnych umów inwestycyjnych, które dotyczą ochrony inwestycji.

ROZDZIAŁ II

UTRZYMANIE W MOCY ISTNIEJĄCYCH DWUSTRONNYCH UMÓW INWESTYCYJNYCH

Artykuł 2

Powiadamianie Komisji

Do dnia ... (*) lub w terminie 30 dni od dnia przystąpienia do Unii państwa członkowskie powiadają Komisję o wszystkich dwustronnych umowach inwestycyjnych z państwami trzecimi, które zostały podpisane przed dniem 1 grudnia 2009 r. lub przed dniem ich przystąpienia do Unii – w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza – oraz które państwa członkowskie chcą utrzymać w mocy lub w przypadku których chcą pozwolić, aby weszły w życie, na mocy niniejszego rozdziału. Do powiadomienia dołącza się kopię tych dwustronnych umów inwestycyjnych. Państwa członkowskie powiadają również Komisję o wszelkich dalszych zmianach statusu tych umów.

Artykuł 3

Utrzymanie w mocy

Bez uszczerbku dla pozostałych zobowiązań państw członkowskich wynikających z prawa Unii dwustronne umowy inwestycyjne, o których powiadomiono na podstawie art. 2 niniejszego rozporządzenia, mogą być utrzymane w mocy lub wejść w życie, zgodnie z TFUE i niniejszym rozporządzeniem, dopóki nie wejdzie w życie dwustronna umowa inwestycyjna między Unią a tym samym państwem trzecim.

Artykuł 4

Publikacja

1. Co 12 miesięcy Komisja publikuje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* wykaz dwustronnych umów inwestycyjnych, o których została powiadomiona na podstawie art. 2, art. 11 ust. 6 lub art. 12 ust. 6.

⁽¹⁾ Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43.

⁽²⁾ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

(*) 30 dni od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

2. Pierwsza publikacja wykazu dwustronnych umów inwestycyjnych, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, następuje nie później niż trzy miesiące po terminie powiadomienia dokonanego na podstawie art. 2.

Artykuł 5

Ocena

Komisja może ocenić dwustronne umowy inwestycyjne, o których powiadomiono na podstawie art. 2, przez sprawdzenie, czy jedno lub więcej postanowień tych umów nie stanowi poważnej przeszkody dla negocjowania lub zawarcia przez Unię dwustronnych umów inwestycyjnych z państwami trzecimi, z myślą o stopniowym zastępowaniu dwustronnych umów inwestycyjnych, o których powiadomiono na podstawie art. 2.

Artykuł 6

Obowiązek współpracy

1. Państwa członkowskie podejmują wszelkie odpowiednie środki służące zapewnieniu, aby postanowienia dwustronnych umów inwestycyjnych, o których powiadomiono na mocy art. 2, nie stanowiły poważnej przeszkody dla negocjowania lub zawarcia przez Unię dwustronnych umów inwestycyjnych z państwami trzecimi, z myślą o stopniowym zastępowaniu dwustronnych umów inwestycyjnych, o których powiadomiono na podstawie art. 2.

2. Jeżeli Komisja stwierdzi, że jedno lub więcej postanowień dwustronnej umowy inwestycyjnej, o której powiadomiono zgodnie z art. 2, stanowi poważną przeszkodę dla negocjowania lub zawarcia przez Unię dwustronnych umów inwestycyjnych z państwami trzecimi, z myślą o stopniowym zastępowaniu dwustronnych umów inwestycyjnych, o których powiadomiono na podstawie art. 2, Komisja i dane państwo członkowskie rozpoczynają niezwłocznie konsultacje i współpracują w celu określenia odpowiednich działań służących rozwiązaniu tej kwestii. Konsultacje te trwają nie dłużej niż 90 dni.

3. Bez uszczerbku dla ust. 1 Komisja może, w terminie 60 dni od zakończenia konsultacji, wskazać odpowiednie środki, które dane państwo członkowskie ma podjąć, aby usunąć przeszkodę, o których mowa w ust. 2.

ROZDZIAŁ III

UPOWAŻNIENIE DO ZMIANY LUB ZAWARCIA DWUSTRONNYCH UMÓW INWESTYCYJNYCH

Artykuł 7

Upoważnienie do zmiany lub zawarcia dwustronnej umowy inwestycyjnej

Z zachowaniem warunków określonych w art. 8–11 państwo członkowskie jest upoważnione do rozpoczęcia negocjacji z państwem trzecim w celu zmiany istniejącej lub zawarcia nowej dwustronnej umowy inwestycyjnej.

Artykuł 8

Powiadamianie Komisji

1. W przypadku gdy państwo członkowskie zamierza rozpocząć negocjacje z państwem trzecim w celu zmiany lub

zawarcia dwustronnej umowy inwestycyjnej, powiadamia ono Komisję na piśmie o swoim zamiarze.

2. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 1, zawiera odpowiednią dokumentację oraz określenie postanowień, które mają być przedmiotem negocjacji lub renegocjacji, celów negocjacji, a także wszelkie inne stosowne informacje.

3. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 1, przekazuje się co najmniej pięć miesięcy przed planowanym rozpoczęciem formalnych negocjacji.

4. Jeżeli informacje przekazane przez państwo członkowskie nie są wystarczające, by udzielić upoważnienia do rozpoczęcia formalnych negocjacji zgodnie z art. 9, Komisja może zażądać dodatkowych informacji

5. Komisja udostępnia powiadomienie, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, oraz, na wniosek, załączoną do niej dokumentację pozostałym państwom członkowskim, z zastrzeżeniem wymogów poufności ustanowionych w art. 14.

Artykuł 9

Upoważnienie do rozpoczęcia formalnych negocjacji

1. Komisja upoważnia państwa członkowskie do rozpoczęcia formalnych negocjacji z państwem trzecim w sprawie zmiany lub zawarcia dwustronnej umowy inwestycyjnej, chyba że uzna, iż rozpoczęcie takich negocjacji:

- a) byłoby sprzeczne z prawem Unii w zakresie innym niż niezgodności wynikające z podziału kompetencji między Unią a jej państwami członkowskimi;
- b) byłoby zbędne, ponieważ Komisja przedstawiła lub postanowiła przedstawić zalecenie dotyczące rozpoczęcia negocjacji z danym państwem trzecim na podstawie art. 218 ust. 3 TFUE;
- c) byłoby niezgodne z unijnymi zasadami i celami działań zewnętrznych określonymi zgodnie z ogólnymi postanowieniami zawartymi w tytule V rozdział 1 Traktatu o Unii Europejskiej; lub
- d) stanowiłoby poważną przeszkodę dla negocjowania lub zawarcia przez Unię dwustronnych umów inwestycyjnych z państwami trzecimi.

2. W ramach upoważnienia, o którym mowa w ust. 1, Komisja może zażądać od państwa członkowskiego włączenia do takich negocjacji i przyszłej dwustronnej umowy inwestycyjnej – lub wyłączenia z nich – wszelkich klauzul w przypadku gdy jest to niezbędne do zapewnienia spójności z unijną polityką w dziedzinie inwestycji lub zgodności z prawem Unii.

3. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, wydawane jest zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 16 ust. 2. Komisja podejmuje decyzję w terminie 90 dni od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w art. 8. Jeżeli do podjęcia decyzji niezbędne są dodatkowe informacje, bieg terminu 90 dni rozpoczyna się w dniu otrzymania dodatkowych informacji.

4. Komisja informuje Parlament Europejski i Radę o decyzjach podjętych przez nią na podstawie ust. 3.

5. W przypadku gdy Komisja nie wydaje upoważnienia na podstawie ust. 1, informuje o tym dane państwo członkowskie i przekazuje uzasadnienie takiej decyzji.

Artykuł 10

Uczestnictwo Komisji w negocjacjach

Komisja jest informowana o przebiegu i wynikach negocjacji w sprawie zmiany lub zawarcia dwustronnej umowy inwestycyjnej na ich poszczególnych etapach i może zażądać uczestnictwa w negocjacjach dotyczących inwestycji między państwem członkowskim a państwem trzecim.

Artykuł 11

Upoważnienie do podpisania i zawarcia dwustronnej umowy inwestycyjnej

1. Przed podpisaniem dwustronnej umowy inwestycyjnej dane państwo członkowskie powiadamia Komisję o wyniku negocjacji i przekazuje Komisji tekst takiej umowy.

2. Niniejszy artykuł ma także zastosowanie do dwustronnych umów inwestycyjnych, które były negocjowane przed dniem ... (*), ale nie podlegają obowiązkowi powiadomienia na podstawie art. 2 lub art. 12.

3. Po powiadomieniu Komisja dokonuje oceny tego, czy wynegocjowana dwustronna umowa inwestycyjna nie jest sprzeczna z wymogami przewidzianymi w art. 9 ust. 1 i 2.

4. W przypadku gdy Komisja uzna, że wynikiem negocjacji jest dwustronna umowa inwestycyjna, która spełnia wymogi przewidziane w art. 9 ust. 1 i 2, upoważnia państwo członkowskie do podpisania i zawarcia tej umowy. Art. 3, 5 i 6 mają zastosowanie do takich umów, tak jakby powiadomiono o nich na podstawie art. 2.

5. Decyzje na podstawie ust. 4 niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 16 ust. 2. Komisja podejmuje decyzję w terminie 90 dni od dnia otrzymania powiadomień, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu. Jeżeli do podjęcia decyzji niezbędne są

dodatkowe informacje, bieg terminu 90 dni rozpoczyna się w dniu otrzymania dodatkowych informacji.

6. Jeżeli Komisja wydaje upoważnienie na podstawie z ust. 4, dane państwo członkowskie powiadamia Komisję o zawarciu i wejściu w życie dwustronnej umowy inwestycyjnej oraz o wszelkich dalszych zmianach statusu tej umowy.

7. Komisja informuje Parlament Europejski i Radę o decyzjach podjętych na podstawie ust. 4.

8. W przypadku gdy Komisja nie wydaje upoważnienia na podstawie ust. 4, informuje o tym dane państwo członkowskie i przekazuje uzasadnienie takiej decyzji.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 12

Umowy podpisane przez państwa członkowskie między dniem 1 grudnia 2009 r. a dniem ... (*)

1. W przypadku gdy państwo członkowskie podpisało między dniem 1 grudnia 2009 r. a dniem ... (*) dwustronną umowę inwestycyjną, państwo to powiadamia Komisję o takiej umowie, którą chce utrzymać w mocy lub w przypadku której chce pozwolić, aby weszła w życie, do dnia ... (**). Do powiadomienia dołącza się kopię takiej umowy.

2. Po powiadomieniu Komisja dokonuje oceny tego, czy dwustronna umowa inwestycyjna, o której została powiadomiona na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu, nie jest sprzeczna z wymogami przewidzianymi w art. 9 ust. 1 i 2.

3. W przypadku gdy Komisja uzna, że dwustronna umowa inwestycyjna, o której powiadomiono na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu, spełnia wymogi przewidziane w art. 9 ust. 1 i 2, upoważnia do utrzymania lub wejścia w życie takiej umowy na mocy prawa Unii.

4. Komisja podejmuje decyzję, o której mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, w terminie 180 dni od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. Jeżeli do podjęcia decyzji niezbędne są dodatkowe informacje, bieg terminu 180 dni rozpoczyna się w dniu otrzymania tych dodatkowych informacji. Decyzje na podstawie ust. 3 niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 16 ust. 2.

5. Państwo członkowskie nie podejmuje żadnych dalszych kroków w kierunku zawarcia dwustronnej umowy inwestycyjnej, chyba że umowa ta została dozwolona na mocy ust. 3, i wycofuje lub uchyla te kroki, które zostały podjęte.

(*) Data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

(**) 30 dni od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

6. W przypadku gdy Komisja wydaje upoważnienie na podstawie ust. 3 niniejszego artykułu, dane państwo członkowskie powiadamia Komisję o wejściu w życie dwustronnej umowy inwestycyjnej oraz o wszelkich dalszych zmianach statusu tej umowy. Art. 3, 5 i 6 mają zastosowanie do takiej umowy, tak jakby powiadomiono o niej na podstawie art. 2.

7. Komisja informuje Parlament Europejski i Radę o decyzjach podjętych na podstawie ust. 3.

8. W przypadku gdy Komisja nie wydaje upoważnienia na podstawie ust. 3, informuje o tym dane państwo członkowskie i przekazuje uzasadnienie takiej decyzji.

Artykuł 13

Postępowanie państw członkowskich w odniesieniu do dwustronnej umowy inwestycyjnej z państwem trzecim

W przypadku gdy dwustronna umowa inwestycyjna wchodzi w zakres stosowania niniejszego rozporządzenia dane państwo członkowskie:

a) niezwłocznie informuje Komisję o wszystkich spotkaniach, które odbędą się zgodnie z postanowieniami tej umowy. Komisja otrzymuje porządek obrad oraz wszystkie istotne informacje pozwalające na zrozumienie tematów, które mają być dyskutowane w trakcie tych spotkań. Komisja może zwrócić się do danego państwa członkowskiego z wnioskiem o udzielenie dalszych informacji. Jeżeli poruszana w dyskusji kwestia może mieć wpływ na realizację polityki Unii w dziedzinie inwestycji, w tym w szczególności wspólnej polityki handlowej, Komisja może zażądać od danego państwa członkowskiego przyjęcia określonego stanowiska;

b) niezwłocznie informuje Komisję o wszelkich złożonych oświadczeniach mówiących, że określony środek nie jest zgodny z umową. Ponadto państwo członkowskie informuje natychmiast Komisję o wszelkich wnioskach dotyczących rozstrzygnięcia sporów złożonych na mocy dwustronnej umowy inwestycyjnej, gdy tylko otrzyma informację o takim wniosku. Państwo członkowskie i Komisja w pełni współpracują i podejmują wszelkie konieczne środki w celu zapewnienia skutecznej obrony ich interesów, co może obejmować, w stosownych przypadkach, uczestnictwo Komisji w procedurze;

c) ubiega się – przed uruchomieniem jakichkolwiek odpowiednich mechanizmów rozstrzygnięcia sporów przeciwko państwu trzeciemu zawartych w tej dwustronnej umowie inwestycyjnej – o zgodę Komisji i uruchamia takie mechanizmy na jej wniosek. Mechanizmy te obejmują konsultacje z drugą stroną dwustronnej umowy inwestycyjnej oraz rozstrzygnięcie sporów w przypadkach przewidzianych w umowie. Państwo członkowskie i Komisja w pełni współpracują w przeprowadzaniu procedur w ramach odpowiednich mechanizmów, co może obejmować, w stosownych przypadkach, uczestnictwo Komisji w odpowiednich procedurach.

Artykuł 14

Poufność

Powiadamiając Komisję o negocjacjach i ich wynikach zgodnie z art. 8 i 11, państwa członkowskie mogą wskazać, czy jakiegokolwiek przekazane informacje mają być uważane za poufne oraz czy można je udostępnić pozostałym państwom członkowskim.

Artykuł 15

Przegląd

1. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze stosowania niniejszego rozporządzenia do dnia ... (*).

2. Sprawozdanie obejmuje przegląd upoważnień, o które wnioskowano i które wydano na mocy rozdziału III, a także przegląd potrzeby dalszego stosowania tego rozdziału.

3. W przypadku gdy w sprawozdaniu zaleca się zaprzestanie stosowania rozdziału III lub zmianę jego przepisów, sprawozdaniu temu towarzyszy odpowiedni wniosek ustawodawczy.

Artykuł 16

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Umów Inwestycyjnych. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

(* Siedem lat od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 17

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w ...

W imieniu Parlamentu Europejskiego

...

Przewodniczący

W imieniu Rady

...

Przewodniczący

UZASADNIENIE RADY

I. WPROWADZENIE

W dniu 8 lipca 2010 r. Komisja przedłożyła Radzie wniosek w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego przepisy przejściowe w zakresie dwustronnych umów inwestycyjnych między państwami członkowskimi a państwami trzecimi ⁽¹⁾.

Parlament Europejski przyjął swoje stanowisko w pierwszym czytaniu oraz odpowiednią rezolucję ustawodawczą na sesji plenarnej w dniu 10 maja 2011 r. ⁽²⁾

Jak przewidziano w pkt 16–18 wspólnej deklaracji w sprawie praktycznych rozwiązań dotyczących procedury współdecyzji ⁽³⁾, prezydencja – działając z upoważnienia Coreperu ⁽⁴⁾ – nawiązała nieformalne kontakty z Parlamentem Europejskim, po to by można było osiągnąć porozumienie między instytucjami na etapie pierwszego czytania w Radzie. Następnie porozumienie takie zostało osiągnięte na nieformalnym posiedzeniu trójstronnym w dniu 29 maja 2012 r.

Przewodniczący Komisji Handlu Międzynarodowego w Parlamencie Europejskim zasygnalizował w swoim piśmie z dnia 31 maja 2012 r. do przewodniczącego Coreperu II, że jeżeli Rada przekaze formalnie Parlamentowi swoje stanowisko w formie, w jakiej jest ono zawarte w załączniku do jego pisma, zaleci on wówczas, aby przyjąć na sesji plenarnej stanowisko Rady bez zmian, z zastrzeżeniem weryfikacji prawno-językowej, w drugim czytaniu Parlamentu.

W dniu 26 czerwca 2012 r. Rada zatwierdziła wspomniane wyżej porozumienie polityczne ⁽⁵⁾.

II. CEL WNIOSKU

Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), który wszedł w życie w dniu 1 grudnia 2009 r., dał UE wyłączne kompetencje w zakresie bezpośrednich inwestycji zagranicznych w ramach wspólnej polityki handlowej (art. 207 ust. 1 TFUE). W związku z tym Komisja przyjęła wniosek w sprawie wyżej wymienionego rozporządzenia, poruszając jedynie kwestię przejściowych aspektów zarządzania nowymi kompetencjami UE w zakresie bezpośrednich inwestycji zagranicznych. Cele, kryteria i treść tych nowych kompetencji zostały omówione w oddzielnym komunikacie Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady, przyjętym równocześnie z wnioskiem ustawodawczym ⁽⁶⁾.

Celem wniosku Komisji było upoważnienie do utrzymania w mocy międzynarodowych umów dotyczących inwestycji zawartych między państwami członkowskimi a państwami trzecimi oraz określenie warunków i ram proceduralnych dla negocjacji i zawierania takich umów przez państwa członkowskie.

III. ANALIZA STANOWISKA RADY W PIERWSZYM CZYTANIU

Uwagi ogólne

Rada w pełni popiera stworzenie wspólnych ram polityki w sprawie inwestycji; ramy te zapewniają równe szanse wszystkim inwestorom unijnym w państwach trzecich oraz inwestorom z państw trzecich w UE.

⁽¹⁾ Dok. 11953/10 WTO 252 FDI 12.

⁽²⁾ Dok. 9726/11 CODEC 749 WTO 195 FDI 12 PE 206.

⁽³⁾ Dz.U. C 145 z 30.6.2007, s. 5.

⁽⁴⁾ Dok. 10908/11 WTO 228 FDI 15 CODEC 950.

⁽⁵⁾ Dok. 10892/12 WTO 216 FDI 17 CODEC 1557.

⁽⁶⁾ Dok. 11952/10 WTO 251 FDI 11. Na tej podstawie Rada przyjęła w dniu 25 października 2010 r. konkluzję w sprawie kompleksowej europejskiej polityki dotyczącej inwestycji międzynarodowych (dok. 14373/10).

Z uwagi na fakt, że umowy dwustronne dotyczące inwestycji zawierane przez państwa członkowskie ze stronami trzecimi są obecnie głównym źródłem ochrony i pewności prawa w przypadku europejskich inwestorów za granicą, nowe ramy prawne nie powinny mieć negatywnego wpływu na ochronę inwestorów ani gwarancje na mocy obowiązujących umów. Dla Rady projekt zastąpienia istniejących umów państw członkowskich umowami unijnymi jest niezwykle ważny ze względu na uniknięcie ewentualnej próżni prawnej i tym samym zapewnienie inwestorom bieżącej ochrony i pewności prawa.

Stanowisko Rady w pierwszym czytaniu, które wynika z porozumienia politycznego między Parlamentem Europejskim, Komisją i Radą, wprowadza następujące kluczowe zmiany do wniosku Komisji:

Przedmiot i zakres zastosowania (rozdział I – art. 1)

Parlament nie zaproponował żadnych poprawek do tego artykułu; pewne zmiany zostały jednak wprowadzone. Ustęp 1 zawiera pewne uszczegółowienia w stosunku do wniosku Komisji i precyzuje, że rozporządzenie nie ma żadnego wpływu na podział kompetencji ustanowiony w Traktacie. Nowy ust. 2 zawiera definicję terminu „dwustronna umowa inwestycyjna”.

Utrzymanie w mocy istniejącej dwustronnej umowy inwestycyjnej (rozdział II – art. 2–6)

W art. 2 dotyczącym powiadomień dla Komisji zaakceptowano poprawki Parlamentu. Tekst zawiera też pewne dodatkowe modyfikacje techniczne.

Projekt zastąpienia opisany w art. 3 (Utrzymanie w mocy) ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia bieżącej ochrony inwestorów, zapewniając im tym samym pewność prawa. Parlament nie zaproponował żadnych poprawek do tego artykułu.

Artykuł 5 obejmujący oceny Komisji został dogłębnie zmodyfikowany. Rada nie była w stanie przyjąć dużej części poprawki Parlamentu, zaakceptowała jednak jego pomysł dotyczący umieszczenia w zmodyfikowanym tekście pojęcia „poważnej przeszkody” (która obecna jest również w kilku innych artykułach). Zdaniem Rady samo istnienie dwustronnych umów inwestycyjnych nie powinno być uważane za „poważną przeszkodę”.

Artykuł 6 dotyczący obowiązku współpracy stanowi – oprócz art. 3 i 5 – jądro tego rozporządzenia. Tekst Komisji został znacznie zmieniony, aby podkreślić, jak ważna jest ścisła współpraca między państwami członkowskimi a Komisją pod kątem przewyższania poważnych, rozpoznawanych przez Komisję przeszkód w negocjowaniu lub zawieraniu dwustronnych umów inwestycyjnych między UE a państwami trzecimi. Zgodnie z przepisami tego artykułu Komisja może wskazać, jakie właściwe środki powinno podjąć zainteresowane państwo członkowskie, aby usunąć wyżej wspomniane przeszkody. Poprawek Parlamentu nie można było zaakceptować.

Upoważnienie do zmiany lub zawarcia dwustronnych umów inwestycyjnych (rozdział III – art. 7–11)

Poprawki Parlamentu do art. 7 (Upoważnienie do zmiany lub zawarcia dwustronnej umowy inwestycyjnej), 8 (Powiadamianie Komisji), 9 (Upoważnienie do rozpoczęcia formalnych negocjacji) oraz 11 (Upoważnienie do podpisania i zawarcia dwustronnej umowy inwestycyjnej) zostały częściowo zaakceptowane. Jeśli chodzi o art. 10 (Uczestnictwo Komisji w negocjacjach), poprawek Parlamentu nie można było zaakceptować, ponieważ utrzymano tekst wniosku Komisji.

Przepisy końcowe (rozdział IV – art. 12–17)

Rada podczas nieformalnych kontaktów z Parlamentem zgodziła się z jego sugestią, aby dodać do rozporządzenia nowy art. 12 dotyczący umów podpisanych przez państwa członkowskie między wejściem w życie TFUE, tj. 1 grudnia 2009 r., a wejściem w życie przedmiotowego rozporządzenia, mimo że Parlament nie zaproponował żadnej poprawki w tym względzie w swoim stanowisku w pierwszym czytaniu. W ten sposób Rada wyraźnie pokazała, że w pełni uznała nowe kompetencje UE w dziedzinie bezpośrednich inwestycji zagranicznych. Ten artykuł dotyczy procedur, które należy stosować (powiadomienia składane przez państwa członkowskie, ocena i upoważnienie wydawane przez Komisję) dla wyżej wymienionej kategorii dwustronnych umów inwestycyjnych.

Jeśli chodzi o art. 15 (Przegląd), osiągnięto kompromis w sprawie terminu składania sprawozdania ze stosowania rozporządzenia, tj. siedem lat od jego wejścia w życie, zamiast dziesięciu lat, co proponowały Parlament i Rada, oraz pięciu lat, jak pierwotnie proponowała Komisja.

Jeśli chodzi o art. 16 (Procedura komitetowa), Rada zaakceptowała poprawkę Parlamentu wymagającą zastosowania procedury doradczej.

IV. WNIOSEK

W stanowisku Rady w pierwszym czytaniu odzwierciedlono porozumienie osiągnięte w czasie nieformalnych kontaktów między Radą a Parlamentem, w których pośredniczyła Komisja. Tekst ten spełnia kluczowy wymóg zapewnienia inwestorom bieżącej ochrony i pewności prawa, pozwalając jednocześnie na skuteczne wykonywanie przez UE jej nowych wyłącznych kompetencji w zakresie bezpośrednich inwestycji zagranicznych. Dlatego też Rada oczekuje, że jej stanowisko w pierwszym czytaniu będzie dla Parlamentu do przyjęcia.

DEKLARACJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY I KOMISJI

Fakt, że niniejsze rozporządzenie, w tym motywy 17, 18 i 19, przewiduje korzystanie z procedur, o których mowa w rozporządzeniu (UE) nr 182/2011, nie stanowi precedensu w odniesieniu do przyszłych uregulowań zezwalających Unii na upoważnienie państw członkowskich na mocy art. 2 ust. 1 TFUE do stowienia praw i przyjmowania prawnie wiążących aktów w dziedzinach należących do wyłącznej kompetencji Unii. Ponadto w niniejszym rozporządzeniu korzystanie z procedury doradczej, a nie z procedury sprawdzającej, nie jest traktowane jako precedens w odniesieniu do przyszłych uregulowań ustanawiających ramy wspólnej polityki handlowej.

CENY PRENUMERATY w 2012 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 310 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	840 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

